

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 498 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η κυβέρνηση των πλουσίων του Μακρόν ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Αλληλεγγύη στους γάλλους εξεγερμένους

ΚΑΤΩ η νεοφιλελεύθερη Χούντα της ΕΕ

Ναυάγιο Πύλου:
Οι ρατσιστικές
συμφωνίες Ελλάδας
- ΕΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ
σελ. 4

Φάκελος Εκλογές:
Εκτίμηση εκλογικού
αποτελέσματος
25ης Ιούνη
σελ. 8-10

Διεθνή
Πραξικόπημα-οπερέτα
στη Ρωσία
σελ. 13

20ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ
22-30 Ιουλίου,
Μονολίθι Πρέβεζας
σελ. 7

Αιώνια μνήμη και τιμή στον επαναστάτη μαρξιστή Ούγκο Μπλάνκο (1934-2023)

Στις 25 Ιουνίου άφησε την τελευταία του πνοή στην Ουπσάλα της Σουηδίας ο περουβιανός επαναστάτης Ούγκο Μπλάνκο. Γεννημένος στις 5 Νοεμβρίου 1934 στο Κούσκο του Περού, ήδη από την παιδική του ηλικία σηματοδεύτηκε από την άγρια εκμετάλλευση και την βαναυσότητα του ημιφεουδαρχικού συστήματος που κληρονομήθηκε από την ισπανική κυριαρχία. Σε ηλικία 20 ετών το 1954 ταξιδεύει στο Μπουένος Άιρες όπου άρχισε να σπουδάζει γεωπονία στο πανεπιστήμιο της Λα Πλάτα και έρχεται σε επαφή με το τροτσικιστικό κίνημα.

Άφησε το αποτύπωμα του όσο λίγοι στο επαναστατικό κίνημα του Περού και όλης της Λατινικής Αμερικής γράφοντας μια από τις πιο ένδοξες σελίδες στην ιστορία της 4ης Διεθνούς. Βασικός οργανωτής του κινήματος για την αγροτική μεταρρύθμιση από τα κάτω στην Λα Κονβενσιόν και στο Λάρες του Περού, μεταξύ του 1958 και του 1963 ηγήθηκε μιας από τις μεγαλύτερες

αγροτικές εξεγέρσεις στην Λατινική Αμερική η οποία κατάφερε να επιβάλει την αγροτική μεταρρύθμιση στο Περού. Οργανώνοντας 2000 εργάτες στην Περιφερειακή Ομοσπονδία Αγροτών του Κούσκο (FDCC) οι οποίοι κατέλαβαν τα εδάφη των γαιοκτημόνων και οργάνωσαν την ένοπλη αυτοάμυνα της περιοχής τους υπερασπίζοντας την γη τους και τις δομές αυτοοργάνωσης ως απάντηση στις επιθέσεις της αστυνομίας και των γαιοκτημόνων.

Ο Ούγκο Μπλάνκο θα παραμείνει στην συλλογική μνήμη όλων των καταπιεσμένων και των εκμεταλλεζόμενων του κόσμου ως ένας ακούρατος και ασυμβίβαστος επαναστάτης που δεν δίστασε να δώσει ακόμη και την ζωή του παλεύοντας ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και για μια κοινωνία δικαιοσύνης και ισότητας. Σαν ΟΚΔΕ και κομμάτι του παγκόσμιου τροτσικιστικού κινήματος αισθανόμαστε υπερήφανοι που το

ρεύμα της 4ης Διεθνούς έβγαλε από τα σπλάχνα της μια τόσο σημαντική μορφή για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και την επαναστατική υπόθεση.

Καλό ταξίδι σύντροφε Ούγκο Μπλάνκο! Οι αγώνες σου θα είναι για μας ένας φάρος για την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς και την Παγκόσμια Σοσιαλιστική Επανάσταση!

ΟΚΔΕ, 02/07/2023
Ολόκληρη η ανακοίνωση στο site
www.okde.gr

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η επικαιρότητα του τροτσκισμού**Συνέντευξη του Ερνέστ Μαντέλ
από την Critique Communiste, νο 25

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2004

Σελίδες: 32

Τιμή: 2 ευρώ

Η σειρά εκδόσεων με τον γενικό τίτλο «Τετράδια της Εργατικής Πάλης» είναι μικρά αυτοτελή κείμενα, με σκοπό να παρουσιάσουν βασικά προβλήματα του εργατικού κινήματος, της κομμουνιστικής θεωρίας και πρακτικής. Σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από την κρίση του καπιταλισμού, τους πολέμους, τη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα, αλλά και από την ανοδική πορεία των αγώνων και του εργατικού και κοινωνικού κινήματος, ο θεωρητικός και πολιτικός εξοπλισμός των αγωνιστών -ιδιαίτερα των νέων- είναι εξαιρετικά αναγκαίος. Η εποχή μας είναι δύσκολη και αντιφατική. Το κενό που αφήνει η διάλυση της σοσι-

αλδημοκρατίας και του σταλινισμού ανοίγει πολλές προοπτικές για τους επαναστάτες μαρξιστές, αλλά κρύβει και πολλές παγίδες.

Τα «Τετράδια της Εργατικής Πάλης», ξεκινώντας αυτή την προσπάθεια, θέλουν να συμβάλουν ακριβώς σ' αυτό το τελευταίο. Στην οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς στη χώρα μας, ικανής να αντιστέκεται στις σειρήνες του «εύκολου δρόμου», και να αποτελεί μια δύναμη των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας απέναντι στην αστική τάξη και το κράτος της, θεωρητικά, πολιτικά και πρακτικά.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο. Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίου 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938 www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στον πρόλογο του περίφημου έργου του «*Η 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη*» ο Μαρξ, έγραψε:

«(...) η πάλη των τάξεων στη Γαλλία δημιούργησε τέτοιες συνθήκες και τέτοια κατάσταση που έδωσαν τη δυνατότητα σ' ένα μέτριο και γελοίο πρόσωπο να παίξει το ρόλο του ήρωα». Αυτή η κατάσταση όπως την περιγράφει ο Μαρξ ταιριάζει πλήρως όχι μόνο με το πρόσωπο του «ήρωα» Μητσοτάκη, αλλά και με αυτό που εκπροσωπεί, κοινωνικά και πολιτικά.

Όλα τα ΜΜΕξαπάτησης παρουσιάζουν αυτό το μέτριο και γελοίο πρόσωπο με το λουδοβίκιο ύφος, σαν μοναδικό ηγέτη και ήρωα, και επαναλαμβάνουν τα ψέματα και τις υποσχέσεις για καλύτερους μισθούς, καλύτερη δημόσια υγεία, καλύτερο κράτος, καλύτερη ζωή σε μια ισχυρή Ελλάδα, πράγματα που όχι μόνο δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, αλλά αποτελούν και αντιστροφή της.

Τα ψέματα έχουν κοντά ποδάρια

Η νίκη της ΝΔ στις εκλογές δεν δικαιώνει την πολιτική που άσκησε στην προηγούμενη τετραετία. Η κάλπη δεν είναι κολυμπήθρα του Σιλβάμ ούτε για εγκλήματα όπως των Τεμπών, ούτε για τον χαφιεδισμό των υποκλοπών, ούτε για τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη, ούτε για την πανεπιστημιακή αστυνομία και γενικότερα την καταστολή και την αστυνομοκρατία, ούτε για την οικειοθελή «φορολόγηση» των εφοπλιστών την ώρα που η φοροληστεία των εργατικών και λαϊκών μαζών έχει χτυπήσει κόκκινο, ούτε για τα δισ. ευρώ στους ολιγάρχες της ενέργειας, ούτε για το ότι ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τις 20 πρώτες μέρες του μήνα κ.λπ., κ.λπ. Δυστυχώς, όλα αυτά και τόσα άλλα, ήρθαν σε δεύτερη μοίρα στην εκλογική συμπεριφορά των μαζών, προκειμένου να καταδικαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμη χει-

Αντιδραστικό, μέτριο και γελοίο πρόσωπο

ρότερα οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι του Μητσοτάκη εξασφαλίζουν ακόμη μια κυβερνητική θητεία, η οποία όχι μόνο αναμένεται, αλλά είναι σίγουρο ότι θα είναι πολύ σκληρή και δύσκολη για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τις φτωχές λαϊκές μάζες, για όλους τους «από κάτω», για τον κόσμο μας.

Η πολύχρονη δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού μετατρέπεται σε παρατεταμένο σάπισμα. Αυτή την κατάσταση έχει να αντιμετωπίσει η «νέα» κυβέρνηση των άχ(ρ)ηστων. Δεν χρειάζεται καμιά αυταπάτη. Η νέα κυβερνητική θητεία του Μητσοτάκη θα είναι μια περίοδος διαρκούς έντασης και επιτάχυνσης της νεοφιλελεύθερης επιθετικότητας του κεφαλαίου, προκειμένου να προστατεύσει τα συμφέροντα των καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστών. Αυτή η προοπτική έχει προαναγγελθεί και το επιβεβαιώνει η προκλητική σύνθεση της, τα πρώτα κυβερνητικά μισόλογα και η πρωτοφανής και μοναδική υποστήριξη που απολαμβάνει το μέτριο και γελοίο πρόσωπο. Βέβαια όλα αυτά και κυρίως το αντιδραστικό πρόγραμμα της ΝΔ θα κριθούν στους δρόμους και όχι στα κοινοβουλευτικά λογύδρια από τα οποία οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα, θα κριθούν από την πορεία της ταξικής πάλης και κυρίως από την οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς, μέσα σε συνθήκες διεθνούς οικονομικής επιδείνωσης, συγκρούσεων των διεθνών ιμπεριαλιστικών κέντρων, περιβαλλοντικής καταστροφής και μεγαλύτερων αποσταθεροποιητικών πιέσεων για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Όμως, η περίοδος που ανοίγεται δεν θα είναι σκληρή και δύσκολη μόνο για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Θα είναι δύσκολη αν όχι δυσκολότερη για την αστική τάξη και τις πολιτικές της δυνάμεις και κυρίως για τη ΝΔ που θα βρίσκεται στην κυβέρνηση. Η επαναστατική αριστερά, η ΟΚΔΕ, πρέπει να καταπολεμήσουν κάθε πνεύμα πεσιμισμού, που εδράζεται σε μια λανθασμένη ανάγνωση της πραγματικής κατάστασης του ελληνικού καπιταλισμού (οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής). Ωστόσο, δεν αρκεί μόνο αυτό, χρειάζεται προσοχή και χρειάζεται να λάβουμε υπόψη και άλλους παράγοντες. Να πως θέτει ο Λένιν το ζήτημα: «Θα ήταν λάθος να νομίζει κανείς ότι οι επαναστατικές τάξεις έχουν πάντα αρκετή δύναμη για να πραγματοποιήσουν την επανάσταση, όταν αυτή η επανάσταση έχει ωριμάσει πέρα για πέρα λόγω των συνθηκών της κοινωνικοοικονομικής εξέλιξης. Όχι, η ανθρώπινη κοινωνία δεν είναι συγκροτημένη τόσο έλλογα και τόσο «βολικά» για τα πρωτοπόρα στοιχεία. Η επανάσταση μπορεί να ωριμάσει, ενώ οι δυνάμεις των επαναστατών δημιουργών αυτής της επανάστασης μπορεί να φανούν ανεπαρκείς για την πραγματοποίησή της, τότε η κοινωνία σαπίζει και αυτό το σάπισμα παρατείνεται κάποτε ολόκληρες δεκαετίες»². Ο Λένιν συνιστούσε την προσοχή γιατί η κοινωνία δεν είναι συγκροτημένη λογικά και κατά συνεπεία η συνείδηση των ανθρώπων δεν ωριμάζει ανεξάρτητα αυτής της συγκρότησης, ιδιαίτερα σε μια κοινωνία και σ' ένα σύστημα που σαπίζουν, μια

κατάσταση που επιτείνεται από την έλλειψη αγώνων.

Οι πρώτοι μήνες της κυβέρνησης θα έχουν μια κρίσιμη σημασία. Είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση των άχ(ρ)ηστων νεοφιλελεύθερων θα επιχειρήσει να περάσει τα πιο αντιδραστικά νομοσχέδια της, από ένα τεράστιο σύνολο που εξήγγειλε στο πρώτο υπουργικό συμβούλιο (120 μεταρρυθμίσεις κ.ά.). Τέλος, όπως τόνισε ο ίδιος ο Μητσοτάκης, θέλοντας να δείξει πόσο αποφασισμένος είναι για την ψήφιση νέων αντιλαϊκών νόμων, όσο και για την εφαρμογή των ήδη ψηφισμένων, θύμιζε ότι, «στην πρώτη μας θητεία έχουμε ψηφίσει παραπάνω από 400 νόμους, όμως οι στόχοι μας πρέπει να είναι πιο φιλόδοξοι, όχι ως προς τον αριθμό των νόμων που θα ψηφίζουμε αλλά κυρίως στην εφαρμογή όσων νόμων έχουμε ψηφίσει», στην προσπάθειά του τα αντιδραστικά εκτρώματα (πανεπιστημιακή αστυνομία, περιορισμός συγκεκριμένων πορειών και διαδηλώσεων κ.ά.) να μη μείνουν στα χαρτιά, πολλά από αυτά κάτω από την παρέμβαση του εργατικού κινήματος.

Δεν υπάρχει καθόλου χρόνος για καθυστέρηση. Οι πολιτικές του Μητσοτάκη πρέπει να απαντηθούν άμεσα, με όσο το δυνατόν καλύτερο και πιο οργανωμένο τρόπο. Η ενότητα του κινήματος πρέπει να είναι μια βασική γραμμή δράσης. Στις δύσκολες μέρες που έρχονται, ο αγώνας και η ενότητα μέσα στο κίνημα είναι βασικοί παράγοντες για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η ΟΚΔΕ –όπως έκανε πάντα– θα δώσει όλες της τις δυνάμεις για την επίτευξη αυτών των στόχων.

1. Κ. Μαρξ, *Η 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη*, εκδ. Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα, 2005, σελ. 8.
2. Β. Λένιν, *Τι να κάνουμε*, εκδ. Σύγχρονη Εποχή σελ. 30

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η τετραετία διακυβέρνησης της ΝΔ έχει προκαλέσει ριζικές αλλαγές στις καταναλωτικές συνήθειες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Έρευνα του Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών (ΙΕΛΚΑ), δείχνει ανάγλυφα την καταβράθρωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και της νεολαίας που περικόπτουν κάθε αναγκαίο έξοδο. Το 54% του δείγματος της έρευνας δηλώνει ότι έχει μειώσει συνολικά τις αγορές σε είδη τροφίμων και παντοπωλείου. Το 49% του κοινού έχει αναβάλει αναγκαίες εργασίες συντήρησης και επισκευής, για παράδειγμα στο σπίτι ή το αυτοκίνητο. Το 32% έχει αναβάλει την πληρωμή λογαριασμών ή έχει προχωρήσει σε στάση πληρωμής των υποχρεώσεών του. Το 27% έχει χρησιμοποιήσει χρήματα από τις αποταμιεύσεις του. Το 75% του κοινού έχει ακυρώσει δαπάνες διασκέδασης όπως είναι η εστίαση, οι διακοπές, τα ταξίδια κ.ά. Μάλιστα πάνω από το 50% φέτος δεν θα κάνει διακοπές, ενώ το 40% που θα πάει διακοπές θα μειώσει τα έξοδα κάτω από το μισό της προηγούμενης χρονιάς.

Οι βίαιες συγκρούσεις και τα δεκάδες πολεμικά μέτωπα που ανοίγουν τα τελευταία χρόνια, λόγω ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, έχουν δημιουργήσει πολλά εκατομμύρια προσφύγων. Η Ύπατη αρμοστέα του ΟΗΕ σε έρευνά της βρίσκει στο τέλος του 2022, 108,4 εκατομμύρια ανθρώπους παγκοσμίως που είχαν εκτοπιστεί βίαια λόγω διώξεων, συγκρούσεων, βίας και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τα τελευταία 10 χρόνια, ο ετήσιος αριθμός των ανθρώπων που εκτοπίζονται είναι συνεχώς αυξανόμενος, με τον μεγαλύτερο αριθμό να φτάνει το 2022 τα 35,3 εκατομμύρια (27,1 εκατομμύρια το 2021). Πολλοί πρόσφυγες χάνουν τη ζωή τους λόγω των εγκληματικών πολιτικών των κυβερνήσεων παγκοσμίως. Ιδιαίτερα στην Ευρώπη οι «μεταναστευτικές πολιτικές» τα τελευταία 8 χρόνια έχουν οδηγήσει σε 28.000 νεκρούς στη Μεσόγειο με αποκορύφωμα το ναυάγιο της Πύλου. Μόνο το 2022 έχασαν τη ζωή τους ή «αγνοούνται» στη Μεσόγειο 2.439 άνθρωποι. Ο αριθμός των νεκρών και αγνοούμενων ξεριζωμένων στη Μεσόγειο φτάνει το 2023, τους 1.037 ενώ στις ελληνικές ακτές είχαμε φέτος 6 ναυαγία.

Η χρήση ναρκωτικών ουσιών φτάνει σε τρομακτικά υψηλά επίπεδα παγκοσμίως. Σε έρευνα του ΟΗΕ φαίνεται ότι οι χρήστες ναρκωτικών αυξήθηκαν κατά 23% σε παγκόσμιο επίπεδο την τελευταία δεκαετία. Πιγάντια είναι η αύξηση της χρήσης κάνναβης και κοκαΐνης στην Ευρώπη σύμφωνα με μελέτη του ΕΚΤΕΠΝ (Ευρωπαϊκού Κέντρου Τεκμηρίωσης και Πληροφόρησης για τα Ναρκωτικά). Το 8% των ενηλίκων Ευρωπαίων (15-64 ετών), δηλαδή 22,6 εκατομμύρια, έκαναν χρήση κάνναβης το περασμένο έτος ενώ το 1,3% των ενηλίκων κάνει καθημερινή χρήση. Το 35% μάλιστα των ατόμων που αιτούνται βοήθειας για πρόβλημα με ναρκωτικά αφορούσε στη χρήση κάνναβης. Η κοκαΐνη που αφορά το 1/5 των θανάτων που σχετίζονται με χρήση ναρκωτικών, χρησιμοποιήθηκε από 3,7 εκατομμύρια Ευρωπαίους την περασμένη χρονιά. Ενώ η απειλή των ναρκωτικών επηρεάζει όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού, πάνω από 6 χώρες τις ΕΕ ξεκινάνε «πilotικές δοκιμές για την «ψυχαγωγική χρήση» κάνναβης.

Οι ρατσιστικές συμφωνίες Ελλάδας-ΕΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ Εκατοντάδες μετανάστες πνιγμένοι στα νερά της Πύλου

Τα ξημερώματα της Τετάρτης 14/06, άλλο ένα φρικιαστικό ιμπεριαλιστικό έγκλημα πραγματοποιήθηκε στα ανοιχτά της Πύλου. Αλιευτικό προερχόμενο από το Τομπρούκ της Λιβύης, με περίπου 750 επιβάτες, βυθίστηκε με τραγικό απολογισμό τουλάχιστον 82 νεκρούς και εκατοντάδες αγνοούμενους. Οργή και αγανάκτηση προκαλούν τα αναπάντητα ερωτήματα, οι αντιφατικές απαντήσεις, τα ψέματα, η μεθοδευμένη προσπάθεια συγκάλυψης του εγκλήματος. Σύμφωνα με το λιμενικό «το αλιευτικό έπλεε προς την Ιταλία χωρίς πρόβλημα και έτσι δεν χρειάστηκε επιχείρηση διάσωσης». Επιζώντες του ναυαγίου κατέθεσαν ότι το σκάφος του Λιμενικού Σώματος επιχείρησε να ρυμουλκήσει το σκάφος και λίγα λεπτά αργότερα το αλιευτικό πήρε επικίνδυνη κλίση και ανατράπηκε. Επιπλέον, οι ιταλικές αρχές ενημέρωσαν τις ελληνικές μία ολόκληρη μέρα πριν, για την ύπαρξη σκάφους σε κίνδυνο στην ελληνική ζώνη ευθύνης αλλά σαφώς η πληροφορία αγνοήθηκε. Συμπερασματικά όλοι οι υπεύθυνοι όχι μόνο δεν ήταν αιφνιδισμένοι αλλά κυβέρνηση και λιμενικό εφάρμοζαν πιστά όλες τις ρατσιστικές συμφωνίες με την ΕΕ τις οποίες υπέγραψαν τα αστικά κόμματα – υπηρέτες: ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ.

Το ναυάγιο της Πύλου δεν είναι σε καμία περίπτωση ένα μεμονωμένο γεγονός. Έρχεται ως συνέχεια δεκάδων άλλων ναυαγίων τα τελευταία χρόνια. Αποτελεί ξεκάθαρα προϊόν των ιμπεριαλιστικών πολέμων που άνοιξαν ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΕΕ στην περιοχή εξαθλιώνοντας τους λαούς και δημιουργώντας εστίες χάους σε κάθε γωνία του πλανήτη. Μέχρι πρότινος, η Λιβύη ήταν υποψήφιο μέτωπο άλλης μιας ενδοιμπεριαλιστικής σύγκρουσης, βάζοντας σε κίνδυνο όλους τους λαούς γύρω από την περιοχή. Οι επεμβάσεις που ξεκίνησαν οι Αμερικάνοι για να προστατέψουν ή και να επεκτείνουν τα συμφέροντά τους, ισοδυναμεί με τον εξευτελισμό και εκτοπισμό εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Η ελπίδα τους για μια καλύτερη ζωή γρήγορα πνίγεται στα νερά της Μεσογείου ενώ, ο θαλάσσιος δρόμος της Βόρειας Αφρικής προς την Ιταλία για μετανάστες και πρόσφυγες που επιδιώκουν να φτάσουν στην Ευρώπη έχει χαρακτηριστεί ως ο πιο επικίνδυνος παγκοσμίως από τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης. Έχει καταγράψει 21.000 θανάτους από το 2014. Οι διακινητές στοιβάζουν τους μετανάστες σε μη αξιόπλοα σκάφη, συχνά κλειδωμένους σε αμπάρια για πολυήμερες διαδρομές. Οι περιπολίες του ΝΑΤΟ και η εκχώρηση του κυριαρχικού δικαιώματος φύλαξης των συνόρων στον διακρατικό στρατιωτικό μηχανισμό της Frontex, στο όνομα της αντιμετώπισης των «μεταναστευτικών ροών» οδηγούν στην επιλογή όλο και πιο δύσκολων και ριψοκίνδυνων θαλάσσιων διαδρομών και τελικά ναυαγίων και πνιγμών.

Μπροστά σε αυτό το νέο έγκλημα, όλοι οι μνημονιακοί και όχι μόνο έσπευσαν στην Καλαμάτα να παίξουν επικοινωνιακά και ψηφοθηρικά παιχνίδια. Οι νεκροί εργαλειοποιούνται κυνικά από τα αστικά κόμματα τα οποία φέρουν βαριά ευθύνη, έχοντας αναλά-

βει τον ρόλο του χωροφύλακα της Ευρώπης Φρούριο, σε απέραντη «αποθήκη» ανθρώπων και κρατητήριο προσφύγων και μεταναστών. Οι διαξιφισμοί τους για το ποιος έχει πιο «ευαίσθητη» πολιτική δεν πείθει κανέναν. Ειδικά η κυβέρνηση Μητσοτάκη σε συντονισμό με τα καλοταϊσμένα από τις «λίστες Πέτσα» ΜΜΕ, που χύνουν σήμερα κροκοδείλια δάκρυα, δεν έχουν πάψει στιγμή να αποσιωπούν και να συγκλύπτουν ανελέητα ανθρωποκνηνητά προσφύγων, δολοφονικές επαναπροωθήσεις, απαγωγές, κάθε λογής εξευτελισμούς της ανθρώπινης ύπαρξης. Μάλιστα η ΝΔ του Μητσοτάκη, έχει κάνει σημαία την ισχυρή φύλαξη των συνόρων από την «εισβολή» των εξαθλιωμένων και απελπισμένων προσφύγων. Αποκαλυπτική είναι η δήλωση του Μητσοτάκη: «Όταν μπαίνουν σε καρυδότσουφλα από την Τουρκία, τη Λιβύη, την Τυνησία είναι στατιστικά δεδομένο ότι θα έχουμε απώλειες ανθρώπινων ζωών». Η λύση όλων αυτών των κυβερνήσεων –σήμερα του Μητσοτάκη, χθες του Τσίπρα– όλων των ομοίων τους στην ΕΕ, σχετικά με την «προσφυγική κρίση» (όπως κυνικά ονομάζουν το δράμα) ήταν πάντα η βία και η καταστολή. Όλα αυτά αφού πρώτα παρείχαν «γη και ύδωρ» στους ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές και αφού έχουν μετατρέψει τη χώρα σε απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, για να λεηλατήσουν και να ισοπεδώσουν τις χώρες προέλευσης των προσφύγων. Η σχεδιαζόμενη αναθεώρηση της «μεταναστευτικής πολιτικής» της ΕΕ, παρά την προπαγάνδα που προασπαθεί να μας πείσει για τα αντίθετα, θα παγιώσει και θα χειροτερέψει αυτή την κατάσταση.

Ντόπιους και μετανάστες, φτωχούς, εργάτες, νεολαία, μας πετούν στο περιθώριο και μας δολοφονούν. Αυτό είναι το νόημα δηλώσεων όπως αυτή του Μητσοτάκη που αναφέρουμε παραπάνω ή οι ναζιστικές έμπνευσης διαλογή ασθενών που πρότεινε με δηλώσεις του ο Πνευματικός. Μέρα με τη μέρα, οι φτωχές εργατικές και λαϊκές οικογένειες θρηνούμε νεκρούς, από το έγκλημα στα Τέμπη, από τη διάλυση του δημοσίου συστήματος υγείας, το οποίο με τόση λύση ο Μητσοτάκης και η ελίτ θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν πλήρως, από τα εργατικά δυστυχήματα-δολοφονίες, από τη φτώχεια, την εξαθλίωση και κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, από την κρατική καταστολή.

Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους! Η κοινωνική έκρηξη των εργατικών και φτωχών λαϊκών στρωμάτων στη Γαλλία, με αφορμή τη στυγνή δολοφονία του 17χρονου Ναέλ, από την αστυνομία του «Λουδοβίκου» Μακρόν, δείχνει τον δρόμο. Μοναδική λύση στον εφιάλτη του πολέμου, της εξαθλίωσης, της προσφυγιάς, είναι να παλέψουμε ενάντια στις πολιτικές που φορτώνουν την κρίση του συστήματος στην εργατική τάξη, ενάντια στην ποινικοποίηση της φτώχειας, τους ιμπεριαλιστές και τους πολέμους τους. Με την κοινή, διεθνιστική πάλη των λαών για μια άλλη κοινωνία, βασισμένη στη διεθνή συνεργασία και αδελφότητα, για τον Σοσιαλισμό.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

**Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν!
Να μη θρηνήσουμε άλλα Τέμπη!**

Ένα νέο περιστατικό με βλάβη σε τρένο ήρθε να ξυπνήσει άσχημες μνήμες από τη κρατική δολοφονία στα Τέμπη και να επαναφέρει τα προβλήματα στη λειτουργία των σιδηροδρομικών γραμμών της χώρας.

Ακόμα ένα τρένο γεμάτο επιβάτες ακινητοποιήθηκε μέσα στη σήραγγα της Όθρυς, κάτι για το οποίο προειδοποιούσαν εδώ και μήνες οι εργαζόμενοι στον σιδηρόδρομο.

Τα προβλήματα αυτά δεν είναι τυχαία και δεν οφείλονται σε κανένα ανθρώπινο λάθος όπως προσπαθούν να μας πείσουν τόσο καιρό κυβέρνηση και ΜΜΕ. Το ξεπούλημα του ΟΣΕ, ήρθε μετά από μια πορεία χρόνων αρχικά «απελευθέρωσης» και έπειτα ιδιωτικοποίησης του σιδηροδρόμου στην Ελλάδα με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων, που εφάρμοσαν τα μνημόνια και την νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Οι ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων οργανισμών και φορέων που έχουν στηριχθεί και λειτουργούν με τους κόπους όλης της κοινωνίας, αποτελούν διαχρονικό στόχο των νεοφιλελεύθερων.

Οι υποσχέσεις και οι δεσμεύσεις που ακολούθησαν το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη φαίνεται ότι έχουν μπει στο περιθώριο του ενδιαφέροντος της κυβέρνησης και το σιδηροδρομικό έργο συνεχίζει να διεξάγεται χωρίς την τήρηση των κανονισμών και υπό συνθήκες που εγκυμονούν σοβαρούς κινδύνους. Οι αποκαλύψεις των εργαζόμενων για τις συνθήκες που επικρατούν σε όλα τα ΜΜΜ, αλλά και οι συχνές εκτροχιάσεις τρένων, τα φλεγόμενα αστικά λεωφορεία είναι ενδεικτικά στοιχεία της κατάστασης. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι η σιδηροδρομική υποδομή, την ευθύνη και αρμοδιότητα της οποίας έχει ο ΟΣΕ, παραμένει σε κατάσταση που δεν μπορεί να υποστηρίξει και να εγγυηθεί την ασφάλεια της κυκλοφορίας. Οι ίδιοι ζητούν τη λήψη άμεσων μέτρων για την αποκατάσταση της σιδηροδρομικής υποδομής και ασφάλειας της κυκλοφορίας και για την άμεση βελτίωση της συντήρησης του τροχιαίου υλικού, με προσλήψεις τεχνικού προσωπικού και βελτίωση των συνθηκών που επικρατούν στις τεχνικές βάσεις.

Πρέπει να υπερασπιστούμε τα δημόσια αγαθά και τα εργασιακά μας δικαιώματα. Μόνη λύση είναι οι αγώνες μας σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, για να βάλουμε φρένο στο μαύρο μέλλον που θέλουν να μας επιβάλουν κυβερνήσεις και καπιταλιστές και να επιβάλλουμε τις ανάγκες μας.

Η τρομοκρατία των προστίμων για αφισοκόλληση δεν θα περάσει

Παίρνοντας αέρα από την εκλογική ενίσχυση της ΝΔ (και άλλων αντιδραστικών συμπληρωμάτων της) ο Δήμος Αθηναίων του Μπακογιάννη και η Περιφέρεια Αττικής του Πατούλη επέβαλε μετά τις εκλογές της 21ης Μάη πρόστιμα πολλών χιλιάδων ευρώ για αφισοκόλληση και «αφισορύπανση». Το πρόσχημα ήταν η «καθαριότητα» αλλά ο πραγματικός σκοπός ήταν να φιωθεί ακόμη περισσότερο η εκλογική καμπάνια των οργανώσεων της αριστεράς και να γίνει ένα ακόμα βήμα προς μια δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα, μια αντιδραστική «δημοκρατία των πλουσίων» που δεν ανέχεται και εξαφανίζει κάθε ελευθερία και δημοκρατική κατάκτηση των από κάτω.

Η επιβολή του συγκεκριμένου προστίμου έρχεται ως επακόλουθο μιας σειράς χτυπημάτων στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Βρίσκεται ευθυγραμμισμένο με την όξυνση της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, τις χουντοαπαγορεύσεις της πανδημίας, την πανεπιστημιακή αστυνομία, τα πρόστιμα και τις συλλήψεις ενάντια σε διαδηλωτές φοιτητές (Γιάννενα), τον νόμο Χατζηδάκη και της ενίσχυσης του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Είναι τουλάχιστον υποκριτικό να

επιβάλλονται τέτοιου είδους πρόστιμα, με δήθεν δικαιολογίες περί καθαριότητας και ρύπανσης, ενώ αυτοί οι ίδιοι που τα επιβάλλουν έχουν επενδύσει τόσα πολλά (κυριολεκτικά και μεταφορικά) στο «θαύμα του τουρισμού» που έχει γίνει προμετωπίδα της υπερκεμετάλλευσης των εργαζομένων, της μετατροπής της Αθήνας και των γειτονιών σε «παράδεισο» για τουρίστες και αβίωτο μέρος με πανάκριβα ενοίκια και απλησίαστο κόστος ζωής για εργαζομένους και νέους.

Είναι οι ίδιοι, που ιδιωτικοποιούν και διαλύουν τις κοινωνικές υπηρεσίες και χαρίζουν λεφτά στους εργολάβους για να φτιάξουν περιπάτους (1 εκατ. ευρώ κόστισε ο «πλοτικός» περίπατος...) και να τιμωρώσουν την Ακρόπολη. Είναι αυτοί, δήμαρχοι, περιφερειάρχες, δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι, που ως πιστοί υπάλληλοι της κυβέρνησης Μητσοτάκη θέλουν να συμπληρώσουν την πολιτική της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Η «οικονομική τρομοκρατία» των προστίμων προσπαθεί να επιβάλλει μια ομηρία σε όποιον αγωνίζεται – ιδιαίτερα στις οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, που βρίσκονται στην πιο κάθετη αντίθεση με τους μηχανισμούς του αστικού κράτους.

Την Τρίτη 27/6, πραγματοποιήθηκε

συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το Δημαρχείο Αθηνών για την ακύρωση των χουντοπροστίμων. Την ίδια μέρα και ώρα συνεδρίαζε το δημοτικό συμβούλιο, στο οποίο φυσικά απαγορεύτηκε η είσοδος στις δυνάμεις και τους αγωνιστές που συμμετείχαν στη συγκέντρωση. Με τέτοιου είδους «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» προσπαθεί η κυβέρνηση της ΝΔ να επιβάλει μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση, εκμεταλλεύομενη και την εκλογική της νίκη, προσπαθώντας να χτυπήσει το δημοκρατικό δικαίωμα των δυνάμεων της αριστεράς να προβάλουν δημόσια τις θέσεις τους.

Στη συγκέντρωση συμμετείχαν η ΟΚΔΕ, το ΚΚΕ (μ-λ), το ΜΛ-ΚΚΕ και το Κόκκινο Νήμα. Προκαλεί άσχημη εντύπωση η απουσία δυνάμεων στις οποίες έχουν επιβληθεί πρόστιμα, όσο και δυνάμεων που μιλούσαν και μιλάνε για «100% μαχητική αντιπολίτευση» (μάλλον εννοούν μόνο εντός της βουλής και των δημοτικών συμβουλίων και όχι στον δρόμο) ή για «ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης – κεφαλαίου». Ειδικότερα, οι παρατάξεις που μιλούν στο όνομα της αριστεράς και έχουν μια σημαντική εκπροσώπηση στο Δημοτικό Συμβούλιο (δημοτικές παρατάξεις των ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κ.ά.) τήρησαν σιγή ιχθύος, ουσιαστικά υποτασόμενες

στην απόφαση Μπακογιάννη, αποκάλυπτοντας έτσι ότι κοινός στόχος τους είναι το χτύπημα της άκρας και επαναστατικής αριστεράς.

Η συγκέντρωση αυτή αποτελεί την πρώτη κεντρική κινητοποίηση ενάντια στη νέα κυβέρνηση της ΝΔ μετά τις εκλογές και δείχνει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και η νεολαία, η αριστερά και το εργατικό κίνημα το επόμενο διάστημα. Μακριά από την απογοήτευση, την ηττοπάθεια και την εσωστρέφεια, με κινητοποιήσεις στον δρόμο και ενότια στους αγώνες, να αντισταθούμε και να περάσουμε στην αντεπίθεση απέναντι στις δολοφονικές πολιτικές και την καταστολή της κυβέρνησης.

Δεν θα περάσει η τρομοκρατία τους. Εργαζόμενοι και νέοι, δεν θα επιτρέψουμε να επανέλθουν με άλλη μορφή τα χουντοπρόστιμα της πανδημίας, οι απαγορεύσεις που χτυπάνε τις αγωνιστικές πρακτικές του εργατικού κινήματος, την πολιτική δράση, τις διαδηλώσεις, τις καταλήψεις. Κανένα πρόστιμο να μην πληρωθεί – να σταματήσουμε κάθε προσπάθεια δίωξης. Με μαζική ανυπακοή και ένα ενωτικό, μαζικό, μαχητικό τείχος αντίστασης με κινητοποιήσεις και αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας να τα ακυρώσουμε στην πράξη.

νείς – πελάτες και την αυτονομία της σχολικής μονάδας.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών εκτιμά ότι η βάση των εκπαιδευτικών όλη την προηγούμενη τριετία πίεσε την ηγεσία να πάρει αποφάσεις για απεργία-αποχή και τις αξιοποίησε με κάθε τρόπο για να αντισταθεί στην αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου. Επέμεινε ότι στην 92η Γ.Σ. πρέπει να υπάρξει απόφαση για συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης και το νόμο Χατζηδάκη. Τόνισε την ανάγκη να ενισχυθούν οι γραμμές του εκπαιδευτικού κινήματος παλεύοντας για την ενεργοποίηση των συναδέλφων, τις μαζικές Γ.Σ. και τη δημιουργία Επιτροπών Αγώνα.

Η ομόφωνη απόφαση της 92ης Γ.Σ. της ΔΟΕ για τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, με την απεργία-αποχή, στάσεις εργασίας από την ατομική αξιολόγηση και τον αγώνα για ακύρωση της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας και με Γ.Σ. το Σεπτέμβριο, αποτελεί μια σημαντική απόφαση για τον κλάδο, αν και δεν εξασφαλίστηκε η επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής σε περίπτωση που βγει παράνομη από τα δικαστήρια με την άρνηση των ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ, Αυτόνομου Δικτύου. Η απόφαση αυτή ήρθε κάτω από την πίεση του αγώνα διάρκειας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση τα τρία προηγούμενα χρόνια. Και μόνο κάτω από την πίεση και ενεργοποίηση της βάσης με μαζικές Γ.Σ. και Επιτροπές Αγώνα μπορεί να υλοποιηθεί χωρίς υποχωρήσεις από τη μεριά της πλειοψηφίας της ΔΟΕ.

Στις 27, 28, 29 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε η Γ.Σ. των αντιπροσώπων της ΔΟΕ, αμέσως μετά τις βουλευτικές εκλογές. Αναπόφευκτα η συζήτηση κινήθηκε γύρω από το εκλογικό αποτέλεσμα της 25ης Ιουνίου. Από τη μεριά της, η ΔΑΚΕ υπεραμύνθηκε της ανεξαρτησίας της από τα κόμματα, υποστήριξε ότι λειτούργησε προς όφελος του κλάδου και κάλεσε να ξεπεραστούν οι κομματικοί φραγμοί για να καταλήγουν οι παρατάξεις σε αποφάσεις.

Η ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ) παίζοντας ανοιχτά το ρόλο της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, υπερθεμάτισε στο γεγονός της νίκης της ΝΔ λέγοντας ότι όλη η κοινωνία είναι υπέρ της αξιολόγησης και της ιδιωτικοποίησης της δημόσιας εκπαίδευσης. Για να καταλήξει στη θέση που εκφράζει όλο το τελευταίο διάστημα ότι η αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση δεν είναι το κυρίαρχο πρόβλημα του κλάδου, ότι δεν πρέπει να λέμε σε όλα όχι...

Το Αυτόνομο Δίκτυο αφού είπε ότι το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ υπέστη ήττα γιατί «έκαναν κάποια λάθη», συμπλήρωσε ότι «δε χρειάζεται να σηκωθούν γιατί δεν έπесαν»! Τόνισε ότι υπάρχει αδιέξοδο γιατί «δεν έχουμε προτάσεις» για το νόμο Χατζηδάκη και ότι υπάρχει ανάγκη για ευρύτερες συναινέσεις από τις συνδικαλιστικές δυνάμεις.

Ηττοπάθεια και προσαρμογή στο όνομα του «ρεαλισμού» αποτελεί το πρόγραμμα διεκδικήσεων που προτάθηκε από την πλειοψηφία της ΔΟΕ (ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ, Αυτόνομο Δίκτυο). Σύμφωνα με αυτό, σαν συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να διεκδικούμε ό,τι υποτίθεται μπορεί να μας δώσει η κυ-

ΔΟΕ: 92η Γενική Συνέλευση

βέρνηση πάνω σε «διάφορα θεσμικά» ζητήματα, δια μέσου αυτή τη φορά της υπογραφής ΣΣΕ. Όχι όμως και αυξήσεις στους μισθούς, καθώς το νομικό πλαίσιο δεν το επιτρέπει (Ν. 2738/99). Αυτή η διεκδίκηση θα γίνει υποτίθεται με διάλογο, την ώρα που το υπουργείο δεν προσέρχεται σε κανέναν διάλογο και εφαρμόζει καταστολή ενάντια στους αγώνες.

Η ΑΣΕ-ΠΑΜΕ υποστήριξε ότι η ενίσχυση του ΚΚΕ στις εκλογές αποτελεί το στήριγμα των εργαζομένων και ότι η ίδια ως δεύτερη δύναμη εγγυάται τους αγώνες του κλάδου. Το εκλογικό αποτέλεσμα μάλλον δεν είναι και τόσο κακό για τους εργαζομένους κατά τη γνώμη τους, καθώς υπάρχουν τα «ταξικά» συνδικάτα (βλ. τα συνδικάτα που ακολουθούν το ΚΚΕ) που αγωνίζονται όπως η Μαλαματίνα, οι οικοδόμοι, τα λιπάσματα Καβάλας, η e-food, τα συνδικάτα που σώζουν τα σπίτια του λαού κ.ά. Βέβαια το πώς εγγυάται η ΑΣΕ-ΠΑΜΕ τους αγώνες των εκπαιδευτικών το έδειξε με την άρνησή της να επαναπροκηρύξει την απεργία-αποχή από την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας από τα πρωτοβάθμια σωματεία. Πίσω από τις μεγάλες υπερβολές περί κλάδων που αγωνίζονται, η ΑΣΕ-ΠΑΜΕ το μόνο που κάνει είναι να αδιαφορεί για τη βαθιά κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος και την ανάγκη ανασυγκρότησης και ανασύνθεσής του. Κατά την ψηφοφορία για τη ΣΣΕ της πλειοψηφίας, και ενώ πρότεινε σχέδιο ΣΣΕ με οικονομικά αιτήματα, ψήφισε λευκό.

Οι Παρεμβάσεις Κινήσεις Συμπειρώσεις επέμειναν στους αγώνες του κλάδου τα τρία τελευταία χρόνια ενάντια στην αξιολόγηση και τον νόμο Χατζηδάκη και τη συνέχισή τους. Πρότειναν σχέδιο για ΣΣΕ με οικονομικά, εργασιακά και ασφαλιστικά αιτήματα και κατήγγειλαν την πλειοψηφία ότι εγκαταλείπει τη μάχη για τις ΣΣΕ στην ΑΔΕΔΥ.

Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών τονίσαμε ότι το εκλογικό αποτέλεσμα είναι πολύ αρνητικό για τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζομένους συνολικά. Είναι αρνητικό όχι γιατί κατέρρευσε ο ΣΥΡΙΖΑ, που είναι και ο κύρια υπεύθυνος για την ενίσχυση της ΝΔ, αλλά γιατί δεν εκφράστηκε η οργή και η αγανάκτηση των εργαζομένων για όλη την τετραετία της διακυβέρνησης της ΝΔ, που κορυφώθηκε με τις τεράστιες κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών. Τονίστηκε επίσης ότι η κυβέρνηση της ΝΔ θα συνεχίσει και θα εντείνει την επίθεση σε όλα τα μέτωπα. Όμως κάτω από την «επιτυχία» της υπάρχει μια πραγματική βόμβα, αυτή της κατάστασης της ελληνικής οικονομίας, που όλα τα πραγματικά μεγέθη της χειροτερεύουν δραματικά. Η «ανάπτυξη» της ΝΔ δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αρπαγή από τους κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες της δημόσιας περιουσίας του ΤΑΙΠΕΔ και των χρημάτων του Ταμείου Ανάκαμψης. Για τη δημόσια εκπαίδευση θα συνεχίσει την επιβολή της αξιολόγησης-ιδιωτικοποίησης και θα προχωρήσει με την υποτιθέμενη επιλογή σχολείου από τους γο-

Δέκα χρόνια από το «μαύρο» στην ΕΡΤ

Συμπληρώνονται φέτος 10 χρόνια από το κλείσιμο της ΕΡΤ από την τρικομματική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ. Στις 11 Ιουνίου 2013, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Σ. Κεδίκογλου ανακοίνωσε το πραξικοπηματικό κλείσιμο της ΕΡΤ εξηγώντας σε άπταιστη μνημονιακή νεοφιλελεύθερη γλώσσα πως «Η ΕΡΤ, είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση μοναδικής αδιαφάνειας και απίστευτης σπατάλης». Οι πραγματικοί λόγοι του κλεισίματος βέβαια ήταν άλλοι: α) να εκπληρωθεί το μνημονιακό προαπαιτούμενο 2.500 χιλιάδων απολύσεων δημοσίων υπαλλήλων για την εκταμίευση δόσης 3,2 δισ. από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και β) να δοθεί ένα ακόμη δώρο στους μεγαλοκαναλάρχες - ανταγωνιστές της ΕΡΤ καθώς πλέον θα είχαν τον απόλυτο έλεγχο στην ενημέρωση.

Με την ανακοίνωση του πραξικοπηματικού κλεισίματος της ΕΡΤ και το «μαύρο» στις οθόνες εκδηλώθηκε ένα παλλαϊκό κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Οι ριζοσπαστικές μορφές πάλης, ιδιαίτερα η κατάληψη των κτηρίων της ΕΡΤ και τα καλέσματα για συγκεντρώσεις εκεί διευκόλυναν στο να παρευρεθούν δεκάδες χιλιάδες κόσμου. Ο αγώνας της ΕΡΤ αποτέλεσε μια καθολική κατακραυγή ενάντια στα πραξικοπήματα του Σαμαρά με τις απαντώντες επιστρατεύσεις απεργών, ξεγύμνωσε τις αδυναμίες του μνημονιακού μπλοκ, έφερε στην επιφάνεια την κρίση του αστικού πολιτικού προσωπικού, αλλά και την ανικανότητα των ρεφορμιστών να προτείνουν οποιοδήποτε σχέδιο πέρα από το να παρατάσσονται μπροστά στις κάμερες για να φαίνονται.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ από την συγκυβέρνηση, κάτι που απέδειξε ότι το κίνημα, παρά τις σοβαρές αδυναμίες του, μπορούσε να καταφέρει χτυπήματα στο οικονομικο-πολιτικό «success story» που έχτιζε τότε ο Σαμαράς. Ο αγώνας της ΕΡΤ έθεσε το ζήτημα της άμεσης οργάνωσης του αγώνα ενάντια σε κλεισίματα και απολύσεις. Οι καταλήψεις και η συνέχιση των εκπομπών πανελλαδικά μέσω της ΕΡΤopen, έδειξε την δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι στα χέρια τους. Ο αγώνας έπαιρνε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, καθώς εναντιωνόταν σε όλες τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπουλήματα της περιουσίας μας, τα λουκέτα οργανισμών, τις απολύσεις στο Δημόσιο, όλη δηλαδή την πολιτική της κυβέρνησης και του μνημονίου.

Η λαομίσητη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου δεν μπο-

ρούσε να αποδεχτεί ότι δεν θα προχωρήσει το σχέδιό της. Αφού απέτυχε το κλείσιμο της ΕΡΤ, με την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, στα τέλη Αυγούστου ξεκίνησε μια ακόμα πραξικοπηματική προσπάθεια για το άνοιγμα και την λειτουργία της Δημόσιας Τηλεόρασης (Δ.Τ.), ένα κανάλι τύπου YENEΔ της χούντας, το οποίο στη συνέχεια μέσα στο 2014 μετατράπηκε σε ΝΕΡΙΤ. Αρχικά επιχειρήσε να αποδυναμώσει τον αγώνα προσλαμβάνοντας εργαζόμενους, που δέχτηκαν να δουλέψουν με ψίχουλα και χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα.

Αφού απέτυχε και αυτός ο τρόπος, ανέλαβε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Στις 7 Νοέμβρη 2013 η κυβέρνηση διέταξε την αστυνομία να εισβάλει στο κατελημμένο Ραδιομέγαρο στην Αγία Παρασκευή και να το εκκενώσει. Τουλάχιστον 8 διμοιρίες ΜΑΤ περικύκλωσαν το κτήριο, επιτέθηκαν με χημικά στους διαδηλωτές που είχαν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνονται και προσήγαγαν μέσα από το Ραδιομέγαρο 4 εργαζόμενους, ανάμεσά τους και τον Π. Καλφαγιάννη, πρόεδρο της ΠΟΣΠΕΡΤ.

Παρ' όλα αυτά, η χουντική κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου δεν κατάφερε να φιώσει τους εργαζόμενους της ΕΡΤ. Η ΕΡΤopen συνέχισε να εκπέμπει, αρχικά έξω από το Ραδιομέγαρο και μετά από τα γραφεία της ΠΟΣΠΕΡΤ. Στη Θεσσαλονίκη, παρά τον φόβο για αστυνομική εκκένωση, οι εγκαταστάσεις της ΕΡΤ3 παρέμειναν υπό κατάληψη και έλεγχο των εργαζομένων. Η ΕΡΤopen συνέχιζε να εκπέμπει σχεδόν σε όλη την επικράτεια της χώρας μέσα από τις κατελημμένες εγκαταστάσεις των τοπικών ΕΡΑ.

Με την κατάρρευση της κυβέρνησης του «μαύρου» στις εκλογές της 25ης Γενάρη και τον σχηματισμό της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ περίμεναν την επιστροφή τους στη δουλειά, καθώς η επαναλειτουργία της ΕΡΤ και η ακύρωση όλων των απολύσεων ήταν βασική προεκλογική δέσμευση του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 27/4 αγνοούσε επιδεικτικά και ακύρωνε τις περισσότερες από τις κατακτήσεις και τα αιτήματα των εργαζομένων.

Το νομοσχέδιο αποτελούνταν από τροποποιήσεις στο νόμο που δημιούργησε τη ΝΕΡΙΤ αναπαράγοντας και νομιμοποιώντας το εκτρωματικό μοντέλο διοίκησής της. Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, η απόλυτη εξουσία βρίσκεται στο ΔΣ και συγκεκριμένα στον Πρόεδρο. Συρρίκνωσε την ΕΡΤ

με απολύσεις, ενώ παρασημοφορούσε όσους πήγαν στη ΝΕΡΙΤ για την στάση τους. Η στάση αυτή του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν ένα ακόμα βήμα προς τη μνημονιακή μετάλλαξη του που ολοκληρώθηκε λίγο αργότερα με τη μετατροπή του περήφανου ΟΧΙ του Δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ και την ψήφιση του καταστροφικού 3ου Μνημονίου.

Το πραξικοπηματικό μαύρο στην ΕΡΤ και οι πάνω από 2.500 απολύσεις από τον τότε υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης Κ. Μητσοτάκη, ήταν ο προάγγελος της μετατροπής των ΜΜΕ σε μέσα μαζικής εξαπάτησης. Ο Μητσοτάκης, με το που ανέλαβε πρωθυπουργός το 2019 έθεσε υπό τον απόλυτο έλεγχο του την ΕΡΤ, δεκάδες δημοσιογράφοι παρακολουθούνταν επίσημα από την κυβέρνηση, ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που είδαν το φως της δημοσιότητας περιστατικά όπου το ρεπορτάζ της ΕΡΤ γινόταν μετά από εντολές και ραβασάκια της ΝΔ. Αν σε αυτά προστεθεί και η απόλυτη στήριξη που απολαμβάνει η ΝΔ από σχεδόν όλα τα μεγάλα ιδιωτικά κανάλια δεν είναι απορίας άξιο που η Ελλάδα βρίσκεται στην τελευταία θέση της ΕΕ στον δείκτη της Ελευθερίας του Τύπου, σύμφωνα με τους «Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα».

Δέκα χρόνια μετά ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ συνεχίζει να αποτελεί έναν σημαντικό σταθμό των αγώνων της τελευταίας 10ετίας. Συνέβαλε τα μέγιστα στην συντριβή της χούντας Σαμαρά-Βενιζέλου, έθεσε στην πράξη το ζήτημα της αυτοοργάνωσης των αγώνων και του εργατικού ελέγχου και ανέδειξε την ανάγκη μαχητικών μορφών πάλης. Δείχνει ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να αναλάβουν τις υπηρεσίες, την παραγωγή, την οικονομία.

■ Γιώργος Κούτρης

Εκδήλωση για την επέτειο των 80 χρόνων από την εκτέλεση του Π. Πουλιόπουλου

Την Κυριακή 11 Ιουνίου 2023, η ΟΚΔΕ οργάνωσε εκδήλωση μνήμης και τιμής για τη συμπλήρωση των 80 χρόνων από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου, της σημαντικότερης επαναστατικής μορφής του ελληνικού εργατικού κινήματος. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στο μνημείο πεσόντων, στους πρόποδες του βουνού στο Κούρνοβο. Στο σημείο αυτό στις 6 του Ιουνίου 1943 εκτελέστηκαν 106 κομμουνιστές — ανάμεσά τους 4 τροτσκιστές, που τους πήραν από το στρατόπεδο της Λάρισας. Η εκτέλεση έγινε από ιταλούς φασίστες σε αντίποινα για την ανατίναξη της σήραγγας του Κούρνοβου. Από την ανατίναξη καταστράφηκε ολόκληρη αμαξοστοιχία με περίπου 1.000 ιταλούς επιβαίνοντες και πληθώρα πολεμικού υλικού.

Τα μέλη και οι φίλοι της ΟΚΔΕ, κατέθεσαν στεφάνι στη μνήμη του Πουλιόπουλου και των ακόμα 105 δολοφονημένων αγωνιστών - κομμουνιστών από τα ιταλικά στρατεύματα κατοχής. Η θυσία τους αποτελεί ένα παράδειγμα ειλικρινούς αφοσίωσης στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης, δόθηκε έμφαση στην πλούσια κληρονομιά που ο Πουλιόπουλος χάρισε στο ελληνικό

εργατικό κίνημα, γεγονός που τον τοποθετεί ανάμεσα στις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες του εργατικού και επαναστατικού κινήματος σε παγκόσμιο επίπεδο. Απέτελε τον βασικό παράγοντα για την εδραίωση του μπολσεβικισμού στην Ελλάδα με τη μετατροπή του ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας) σε ΚΚΕ, αλλά και τον θεμελιωτή της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ και του Τροτσκιστικού Ρεύματος. Παλεύοντας με όλες του τις δυνάμεις απέναντι στην πολιτική και ηθική κατάπτωση της σταλινικής γραφειοκρατίας του ΚΚΕ, το 1934, ίδρυσε την ΟΚΔΕ.

Ο Π. Πουλιόπουλος υπήρξε βαθύς θεωρητικός του Μαρξισμού, από τους πιο σημαντικούς διανοούμενους στην Ελλάδα. Μελετούσε συνεχώς τη διεθνή και ελληνική κατάσταση καθώς και μαρξιστικά κείμενα φιλοσοφίας, οικονομίας και ιστορίας, των κλασικών, από το πρωτότυπο, αφού μιλούσε συνολικά 10 γλώσσες. Σε όλη την πολιτική του ζωή θα εκδώσει εκατοντάδες άρθρα, προκηρύξεις και ντοκουμέντα. Ακόμα, ήταν υπεύθυνος για τη σύνταξη της εφημερίδας «Ερυθρός Φρουρός» και των περιοδικών «Νέο Ξεκίνημα» και «Σπάρτακος». Πέρα από το κορυφαίο του έργο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα», θα γράψει

δεκάδες μελέτες και μπροσούρες που αποτελούν μέχρι και σήμερα ένα σημαντικό εφόδιο για κάθε επαναστάτη. Αξιοποιώντας τη γλωσσομάθειά του θα μεταφράσει σημαντικά έργα των κλασικών όπως το «Κεφάλαιο» και την «Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας» του Μαρξ καθώς και την «Προδομένη Επανάσταση» του Τρότσκι.

Ιδιαίτερη μνεία έγινε για τη στάση και τη ζωή Π. Πουλιόπουλου. Σε όλη τη ζωή του διακρίθηκε από την αγάπη για τον συνάνθρωπο, τον φτωχό και τον κατατρεγμένο. Ενώ είχε όλες τις δυνατότητες να γίνει ένας κορυφαίος αστός δικηγόρος, προτίμησε με αυταπάρηση να ταχθεί στο πλευρό της εργατικής τάξης, προσφέροντας ακόμα και την ίδια τη ζωή του στην ταξική πάλη. Ο Πουλιόπουλος υπερασπίστηκε αφιλοκερδώς εργάτες απέναντι σε εργοδότες, διαδηλωτές που συλλαμβάνονταν, σωματεία που διαλύθηκαν αυθαίρετα, διανοούμενους και φοιτητές που οδηγήθηκαν στα αστυνομικά τμήματα και αντιμετώπιζαν βαριές κατηγορίες. Σε όλες τις στιγμές της ζωής του θυσιάσε τις προσωπικές του ανάγκες για να βοηθήσει τους συντρόφους του και συναγωνιστές.

80 χρόνια μετά τον θάνατό του, η ΟΚΔΕ και οι επαναστάτες μαρξιστές τιμούμε τη μνήμη του. Η ζωή του πρέπει να

αποτελέσει παράδειγμα και πρότυπο για κάθε αγωνιστή, νέο, επαναστάτη, επιστήμονα, εργάτη που τοποθετεί τον εαυτό του στην πλευρά του εργατικού κινήματος. Ιδιαίτερα σήμερα που η κρίση και η παρακμή του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος γεννούν τη φτώχεια, την καταστολή, τους πολέμους, την εξαθλίωση, και τον θάνατο. Σήμερα, που το δίλημμα Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα; είναι πιο επίκαιρο από ποτέ, πρέπει να προσηλωθούμε με όλες μας τις δυνάμεις στην υπόθεση της ταξικής πάλης, πιάνοντας το νήμα (θεωρητικά, πρακτικά, ιδεολογικά) από εκεί που το άφησε ο Παντελής Πουλιόπουλος, συνεχίζοντας τον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και τη χειραφέτηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ: Στην εκμετάλλευση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, οι λαοί απαντούν με κοινούς αγώνες

Με τη μνήμη ακόμα νωπή μπροστά στο τεράστιο έγκλημα με τους εκατοντάδες πνιγμένους πρόσφυγες στα νερά της Πύλου που υπαίτιο έχει τις ρατσιστικές συμφωνίες κυβέρνησης – ΕΕ, τη ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, την δράση του ελληνικού ιμπεριαλισμού, αλλά και τα τερατογενήματα που γέννησαν τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών, το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιείται για 24η συνεχόμενη χρονιά, είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Φέτος, το φεστιβάλ διοργανώνεται από το Συντονιστικό Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων και θα διεξαχθεί εντέλει στο άλσος Βεΐκου στο Γαλάτσι, από την Παρασκευή 7 έως και την Κυριακή 9 Ιουλίου — η τοποθεσία άλλαξε λίγες μόλις μέρες πριν την έναρξή του, μετά από την προκλητική απόφαση της Πρωτανείας να απαγορεύσει το φεστιβάλ που αρχικά θα γινόταν στην Πανεπιστημιούπολη, υιοθετώντας τη γραμμή της κυβέρνησης για μετατροπή των πανεπιστημίων σε επιχειρήσεις, όπου καμία ιδεολογία, καμία μορφή αγώνα δεν θα χωρά.

Κάθε χρόνο, το τριήμερο πρόγραμμα του φεστιβάλ περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων: α) Πλούσιο πρόγραμμα συζητήσεων και βιβλιοπαρουσιάσεων, με θέματα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών έως τον πόλεμο, τον μεσαίωνα στην αγορά εργασίας, τις εργατικές αντιστάσεις, την αντιρατσιστική/αντιφασιστική πάλη. β) Πρόγραμμα συναυ-

λιών με πολλά είδη μουσικής, από hip-hop και ροκ έως ρεμπέτικο και έντεχνο, και σκη- νές αφιερωμένες στην πολιτιστική έκφραση των μεταναστευτικών κοινοτήτων (μουσική, παραδοσιακοί χοροί κ.λπ.). γ) Φαγητό και ποτό από τις εθνικές κουζίνες μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα. Στο χώρο του φεστιβάλ θα λειτουργούν περίπτερα/στάντ πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων. Θα υπάρχει και τραπέζακι με υλικό της ΟΚΔΕ και των παρατάξεών της, καθώς και βιβλιοπωλείο των εκδόσεών της «Εργατική Πάλη».

Αυτή τη χρονιά, οι εκδόσεις «Εργατική Πάλη» οργανώνουν και βιβλιοπαρουσίαση. Συγκεκριμένα, την 1η μέρα του φεστιβάλ (Παρασκευή, 7/7) στις 19:00 θα γίνει παρουσίαση του βιβλίου «Γερμανική Επανάσταση 1917 - 1923» του Πιέρ Μπρουέ για τα 100 χρόνια από το 1923, με ομιλητές τους Σταύρο Σκεύο (εκδόσεις «Εργατική Πάλη») και Χρήστο Λάσκο (στήλη Εναλλακτικής Βιβλιοκριτικής Alter-Βιβλίο). Η δίτομη αυτή έκδοση αποτελεί ένα σημαντικό εγχειρίδιο για κάθε αγωνιστή, καθώς μέσα από τις 910 συνολικά σελίδες του μας δίνεται η δυνατότητα να αποκτήσουμε εικόνα των απόψεων που αντιπαράτιθονταν και να μπορέσουμε να βγάλουμε συμπεράσματα από τη Γερμανική Επανάσταση με στοιχεία και επιχειρήματα.

Το φεστιβάλ πραγματοποιείται μέσα σε μια περίοδο τεράστιας κρίσης: Η μαζική δολοφονία προσφύγων στα ανοιχτά της Πύλου αποδεικνύει περίτρανα πως μετανάστες και κατατρεγμένοι γίνονται πόνια των παιχνιδιών του ιμπεριαλισμού, μιας Ευρώπης-φρού-

ριο, των ρατσιστικών πολιτικών της ΕΕ και των πιστών ακολούθων της, της ελληνικής κυβέρνησης και της Frontex. Τα τεράστια μεταναστευτικά/προσφυγικά κύματα δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας φυσικής καταστροφής. Υπεύθυνοι είναι οι ευρωπαίοι και αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, που αφότου έχουν βομβαρδίσει, λεηλατήσει και καταστρέψει τις χώρες των προσφύγων, κλείνουν τα σύνορα στους εκατοντάδες χιλιάδες που απελπισμένοι αναγκάζονται να φύγουν.

Μπορεί όλοι οι μνημονιακοί να έσπυσαν στην Καλαμάτα μετά το ναυάγιο για να χύσουν κροκοδείλια δάκρυα μπροστά στις κάμερες – ενόψει των εκλογών – όμως τα χέρια τους είναι βαμμένα με αίμα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ήταν που υπέγραψε τη ρατσιστική Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας εγκλωβίζοντας σε συνθήκες κόλασης χιλιάδες ξεριζωμένους, που έφερε τη Frontex και το NATO στο Αιγαίο, που προχώρησε σε απελάσεις και επαναπροωθήσεις, ενώ τώρα κουνάει το δάχτυλο και έτρεξε να «συμπαρασταθεί» στους επιζώντες της Πύλου προσπαθώντας να σώσει ό,τι σώζεται από την κατακρύφαλη και την μεγάλη του ήττα στις εκλογές. Είναι η κυβέρνηση της ΝΔ που συνέχισε και αναβάθμισε την πολιτική του Τσίπρα, που ενίσχυσε την εμπλοκή της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, γεννώντας τις στρατιές των προσφύγων. Και μάλιστα, η ΝΔ του Μητσοτάκη είχε κάνει σημαία της προεκλογικής της εκστρατείας την ισχυρή φύλαξη των συνόρων από τις «απειλές» των εξαθλιωμένων και απελπισμένων προσφύγων. Η λύση όλων αυτών των κυβερνήσεων, σήμε-

ρα του Μητσοτάκη, χθες του Τσίπρα, όλων των ομοίων τους στην ΕΕ, σχετικά με την «προσφυγική κρίση» (όπως κυνικά ονομάζουν το δράμα) ήταν πάντα η βία, η καταστολή — και όλα αυτά αφού πρώτα παρείχαν γη και ύδωρ στους ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές, έχοντας μετατρέψει τη χώρα σε μια απέραντη βάση του NATO.

Μετά το αποτέλεσμα των εκλογών της 25ης Ιούνη, είναι ξεκάθαρο πως ντόπιοι και μετανάστες, εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα, θα έρθουμε αντιμέτωποι με ακόμα πιο σκληρές, νεοφιλελεύθερες και ρατσιστικές επιθέσεις. Η νέα κυβέρνηση της ΝΔ θα αποδειχθεί μάλιστα ακόμα πιο επικίνδυνη, τώρα που θα βρσκει «πρόσφορο έδαφος» στα τέρατα που η ίδια ανέδειξε: τα ακροδεξιά και αντιδραστικά μορφώματα που μπαίνουν στη βουλή και θα γίνουν τα δεκανίκια της συμμορίας Μητσοτάκη.

Την ανάσα ταξικής και διεθνιστικής αλληλεγγύης την έχουμε σήμερα πιο μεγάλη ανάγκη από ποτέ. Οι κοινοί αγώνες των εργαζομένων ανεξαρτήτως εθνικότητας, φυλής, θρησκείας, είναι απαραίτητοι, τώρα που ο πόλεμος και οι επεμβάσεις πνίγουν στο αίμα τους λαούς. Μοναδική λύση στον εφιάλτη της προσφυγιάς είναι να παλέψουμε από κοινού ενάντια στις πολιτικές που φορτώνουν την κρίση του συστήματος στην εργατική τάξη, τον ιμπεριαλισμό και τους πολέμους του που ισοπεδώνει τους λαούς. Με την κοινή, διεθνιστική πάλη των λαών για άλλη κοινωνία, βασισμένη στη διεθνή συνεργασία, για τον Σοσιαλισμό.

Η ΟΚΔΕ, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων οργανώνουν το 20ο Αντικαπιταλιστικό Camping στο Camping «Panorama» στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας στις 22-30 Ιουλίου. Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για μαθητές/φοιτητές/ανέργους και 85 ευρώ για τους υπόλοιπους. Στις τιμές αυτές περιλαμβάνονται: 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping.

Για λιγότερες μέρες διαμονής το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 και 11 ευρώ/μέρα. Για την μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

1. Αγώνες & εξεγέρσεις στην Ευρώπη: Οι εργαζόμενοι και η νεολαία ξεσηκώνονται ενάντια στις κυβερνήσεις των πλουσίων, του πολέμου, της ακρίβειας και της καταστολής. Ποια είναι τα αποτελέσματα και οι προοπτι-

20ο Αντικαπιταλιστικό Camping της ΟΚΔΕ

κές.

2. Μετά την έκρηξη των Τεμπών: Οι πολιτικές εξελίξεις και οι αγώνες: Η νέα οικονομική και πολιτική κατάσταση μετά τις εκλογές και η επέμβαση της επαναστατικής αριστεράς.

3. 110 χρόνια από τους Βαλκανικούς Πολέμους: Ο διεθνισμός των βαλκανικών λαών κόντρα στις «μεγάλες ιδέες» των αστικών τους τάξεων και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή.

4. Ελληνική Μεταπολεμική Λογοτεχνία: Η ποίηση της ήττας. Παρουσίαση του Άρη Αλεξάνδρου.

Όπως κάθε χρόνο, και φέτος θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους, αλλά και συζητήσεις με γάλλους αγωνιστές για την εξέγερση στη Γαλλία. Επιπρόσθετα, θα υπάρξει αφιέρωμα για τα 80 χρόνια από τη δολοφονία του μεγάλου Έλληνα επαναστάτη μαρξιστή Παντελή Πουλιόπουλου. Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργήσει παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Να οργανώσουμε την πάλη μας

Η οικονομική κρίση που ξεσπάει ξανά, φέρνει νέα δεινά στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε όλο

τον κόσμο. Η περιβαλλοντική καταστροφή

και ο κίνδυνος ενός Γ' Π.Π. – ακόμα και με πυρηνικά – απειλούν να αφανίσουν τον πλανήτη και τους λαούς. Οι κυβερνήσεις των πλουσίων μας καταδικάζουν σε φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση: ο μισός πληθυσμός φτωχάινει διαρκώς, το πλουσιότερο 1% του πληθυσμού κατέχει το 56% του παγκόσμιου πλούτου. Προσπαθούν διαρκώς να φορτώσουν τα σπασμένα της κρίσης τους στις πλάτες των λαών. Η καταστολή, η καταπίεση, η αλαζονεία και αυταρχικότητα του κεφαλαίου και του υπηρετικού του πολιτικού προσωπικού έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Στο πρόγραμμά τους υπάρχουν μόνο αντεργατικά και αντιδραστικά μέτρα. Ένα νέο κύμα αγώνων και εξεγέρσεων ξεσπά ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και στις αντιδραστικές κυβερνήσεις. Σε μια σειρά από χώρες (Γαλλία, Πορτογαλία κ.ά), εργαζόμενοι και νεολαία παλεύουν για καλύτερο βιοτικό επίπεδο, εργασιακές σχέσεις, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Στην Ελλάδα, η κοινωνική έκρηξη μετά το έγκλημα στα Τέμπη ανέδειξε την χρεοκοπία και το αδιέξοδο του οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού συστήματος. Οι επικίνδυνοι νεοφιλελεύθεροι ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με τα απανωτά μνημόνια τους εδώ και 13 χρόνια, μας έχουν καταστήσει αποικία χρέους, έχουν υποθηκεύσει το παρόν και το μέλλον μας, έχουν φέρει την ελληνική κοινωνία στα όρια της :

α) Ιδιωτικοποιούν και ξεπουλάνε τα πάντα: ρεύμα, νερό, υγεία, παιδεία, συγκοινωνίες...

β) Αφήνουν την ακρίβεια ανεξέλεγκτη, επιτρέποντας στους κερδοσκόπους να παρα-

σιτούν ασύδοτα πάνω στις ανάγκες μας.

γ) Με πλειστηριασμούς αρπάζουν τα σπίτια εργαζομένων και φτωχών, τα χαρίζουν σε τράπεζες και funds.

δ) Με τον εργασιακό Μεσαίωνα καταργούν το 8ωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, χτυπάνε το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό.

ε) Ενισχύουν διαρκώς ένα αστυνομικό κράτος για να τρομοκρατούν όσους αγωνίζονται, με χουντικές απαγορεύσεις και δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας σε διαδηλώσεις και στα Πανεπιστήμια

στ) Μετατρέπουν τη χώρα σε απέραντη βάση των ΗΠΑ-NATO, εμπλέκοντάς μας σε επικίνδυνες πολεμικές περιπέτειες.

Παλεύουμε για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, την οργάνωση ανυποχώρητων αγώνων, την υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων μας. Ενισχύουμε όλους τους αγώνες στη χώρα μας – συντονιζόμαστε με κινήματα και εξεγέρσεις των «από κάτω» σε όλο τον κόσμο. Οργανώνουμε την πάλη μας, ώστε να απαλλαγούμε από μνημόνια, χρέος, ιμπεριαλιστές, πόλεμο. Με μια ενωτική πολιτική, με την εξέγερση των εργαζομένων και της νεολαίας, με κοινούς αγώνες των λαών. Για μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα επιβάλλει ένα πρόγραμμα πραγματικών λύσεων. Για τον Σοσιαλισμό. Για μια Αριστερά Επαναστατική στη χώρα μας και διεθνώς — το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουμε.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

e-mail : ergatikipali@okde.gr

Τηλέφωνα:

Αθήνα : 6955990513, 2105247227

Θεσσαλονίκη : 6978715949

Ήπειρος: 6972728101

Πάτρα: 6946342176

Κρήτη: 6976226525

Θεσσαλία: 6949105340

Εθνικές Εκλογές 25/6

Εκτίμηση εκλογικού αποτελέσματος 25

1 . Οι εκλογές της 25ης Ιούνη ολοκληρώνουν ένα αρνητικό και βαρύ αποτέλεσμα για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Με 40,55% και πάνω από 2,1 εκ. ψήφους η ΝΔ του Μητσοτάκη τελικά, όχι τόσο εύκολα όσο θα ήθελε, απέσπασε την αυτοδυναμία. Αυτό σημαίνει ότι δεν τιμωρήθηκε η εγκληματική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, του νεοφιλελευθερισμού, της κρατικής καταστολής, του ρατσισμού που εφαρμόστηκε την τελευταία 4ετία, όπου η κοινωνία κυριολεκτικά πληρώνει με το αίμα της (35.000 θάνατοι από κορονοϊό, 57 νεκροί από το έγκλημα στα Τέμπη, πάνω από 80 νεκροί και εκατοντάδες «αγνοούμενοι» από το έγκλημα στην Πύλο, δεκάδες νεκροί μέσα σε χώρους δουλειάς από εργατικά δυστυχήματα) καθώς και η αντεργατική πολιτική της φτώχειας και ακρίβειας (ν. Χατζηδάκη κ.λπ.) ή του «επιτελικού» Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που αφήνει ελεύθερους πλούσιους παιδοβιαστές, ενώ τα ΜΑΤ δολοφονούν και χτυπούν ατιμώρητα φτωχούς και διαδηλωτές. Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι μια τερατογέννηση έχοντας ακόμα και παρδαλά στοιχεία. Η ΝΔ μπορεί να μην έγινε πανίσχυρη, να μην αναγέννησε την αστική πολιτική ή να ενσωμάτωσε πλατιές μάζες στο πρόγραμμά της, όμως η τερατογέννηση αυτή, με όλα τα πρόσωπα που θα παισιώσουν την κυβέρνηση (Άδωνις, Χρυσοχοϊδης κ.λπ.) είναι άκρως επικίνδυνη και ετοιμάζει άμεσα νέες σκληρές επιθέσεις στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Γ' αυτή την τερατογέννηση σχεδόν αποκλειστικός υπεύθυνος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας. Μετά την μετατροπή του 62% ΟΧΙ σε ΝΑΙ το 2015, την υπογραφή και εφαρμογή του 3ου μνημονίου χτύπησε βαριά την αριστερά, την ελπίδα για μια εναλλακτική πολιτική και νεκρανάστησε την ΝΔ και τις μνημονιακές πολιτικές.

2 . Το ναυάγιο του ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζεται: από 31,5% το 2019 στο 20,07% τον Μάη και στο 17,84% τον Ιούνη. Αυτό το αποτέλεσμα φαίνεται ότι είναι μόνο η αρχή

της τιμωρίας για τα πολιτικά εγκλήματα του από το 2015 μέχρι σήμερα. Δυστυχώς όμως η κατάρρευσή του συμπαρασύρει, ακόμα, πλατιά στρώματα των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών σε μια αίσθηση αδιεξόδου.

3 . Πάρα τις προσπάθειες των ΜΜΕ και των αστικών δυνάμεων η ενίσχυση του ΠΑΣΟΚ είναι αναιμική (από 11,46% στο 11,85%). Παρότι ωφελείται από την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ, προς το παρόν φαίνεται ότι δεν μπορεί να διεκδικήσει τον κεντρικό ρόλο που θέλει στο αστικό πολιτικό σκηνικό.

4 . Ένα από τα τέρατα που έβγαλε η κάλπη είναι η ενίσχυση ακροδεξιών όπως οι Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης, και τα συναφή αντιδραστικά μορφώματα που μπαίνουν στη βουλή (Βελόπουλος, ΝΙΚΗ). Όλα μαζί συγκεντρώνουν ένα ηχηρό 12,77% (μαζί και με τα μορφώματα που μένουν εκτός βουλής ανεβαίνει περίπου στο 15%). Υπηρετούν την αστική τάξη ως μια χρήσιμη εφεδρεία και συμπλήρωμα στη ΝΔ, για αυτό και η ΝΔ έδωσε το πράσινο φως να κατέβουν στις εκλογές οι Σπαρτιάτες. Ο κίνδυνος από την άνοδο της ακροδεξιάς είναι υπαρκτός θα πιέξει για τη μετατόπιση της ατζέντας και των υπόλοιπων κοινοβουλευτικών κομμάτων σε πιο ρατσιστικές πολιτικές, σε μια πιο συντηρητική και αντιδραστική στροφή της πολιτικής της κυβέρνησης.

5 . Η αποχή ανέβηκε σε πολύ μεγάλο ποσοστό, ειδικά στις πιο νέες ηλικίες, κοντά στο 48% (από 39% τον Μάη), επίπεδο από τα μεγαλύτερα μετά την μεταπολίτευση. Δημιουργεί πρόβλημα στις δυνάμεις του εργατικού κινήματος, καθώς αυτοί που απέχουν προέρχονται κυρίως από εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα.

6 . Το ΚΚΕ ανεβαίνει από 7,23% σε 7,69%. Πρέπει να είμαστε προσεχτικοί, καθώς η παρουσία του θυμίζει όλο και περισσότερο αστική πολιτική: εμφάνιση μνημονιακών στο ψηφοδέλτιό του (η Ευροτύρη εφάρμοσε τα δύο πρώτα μνημόνια), ο Κουτσούμπας δεν δίστασε να βγει σε «μοδάτες» τηλεοπτικές εκπομπές για ψηφοθηρικούς λόγους. Οι αυτοαναφορικές θριαμβολογίες του ΚΚΕ ότι οι περισσότεροι βουλευτές του μεταφράζονται σε πιο ισχυρούς αγώνες είναι το αποκορύφωμα

μιας «επικοινωνιακής» και καθαρά κοινοβουλευτικής/ρεφορμιστικής πολιτικής, που δεν έχει καμία σχέση π.χ. με την υπερψήφιση των 600 ευρώ στους μηχανισμούς καταστολής και συνολικά την κρίση του εργατικού κινήματος, για την οποία η αντιδημοκρατική, διασπαστική πολιτική του ΚΚΕ έχει τεράστιο μερίδιο ευθύνης. Ακόμα, η πολιτική του ΚΚΕ για τα ελληνοτουρκικά έχει στοιχηθεί με την ελληνική αστική τάξη. Δυστυχώς η κρίση και οι αδυναμίες του εργατικού κινήματος αλλά και η υποχώρηση κομματιών της άκρας αριστεράς (τα οποία έχουν φτάσει μέχρι την ψήφο σε αυτό ή βρίσκονται κοντά στο όριο προσχώρησής τους) άφησαν το περιθώριο για να εμφανίσει αυτή την εκλογική ενίσχυση, η οποία θα αποδειχθεί όχι ενίσχυση αλλά ανάχωμα για τους αγώνες.

7 . Η είσοδος του παρδαλού μορφώματος της Πλεύσης Ελευθερίας στη βουλή δείχνει την κατάληξη προσώπων που ξέβρασε ο ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς κανένα πρόγραμμα, κανένα πρόσημο, μόνο με «αγάπες» καταφέρνει να γελοιοποιήσει το ίδιο το αστικό σύστημα που εν τέλει πρεσβεύει.

8 . Η αποτυχία του ΜέΡΑ25 είναι εμφανής. Η «πλατιά» πολιτική χωρίς αρχές, η αστική πολιτική που στηρίζεται μόνο σε λαμπερά πρόσωπα που μάλιστα είναι υπεύθυνα για την οδυνηρή κατάληξη του 3ου μνημονίου (ο Βαρούφακης υπέγραψε την ενδιάμεση συμφωνία τον Φλεβάρη του 2015 που παράτεινε τα μνημόνια για έξι μήνες). Με την μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, μέσα στην απελπισία και σε έναν κοινοβουλευτικό κρετινισμό, πολιτικές δυνάμεις ακόμα και αγωνιστές είχαν δει στο ΜέΡΑ25 την «κοινοβουλευτική εκπροσώπηση των κινήματων» και τη «δημιουργία της πραγματικής αριστεράς»!

9 . Τα ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς έχουν συνολικά μια σημαντική πτώση από τις εκλογές του Μάη σε ψήφους (31.079 από 50.358 περίπου) και σε ποσοστά. Παρά τις όποιες αντικειμενικά υπαρκτές αδυναμίες (έλλειψη προγράμματος και τακτικής, είσοδος οργανώσεων στο ΜέΡΑ25, ψήφος στο ΚΚΕ κ.λπ. και βέβαια την πίεση της αποχής) αυτό το κακό, συνολικά, αποτέλεσμα και ποσοστό που λαμβάνει είναι ισχυρό σε σχέση με τη συνεισφορά ή την παρουσία της στους αγώνες και τα κινήματα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει τη μεγαλύτερη πτώση από 0,54% σε 0,31%.

10 . Το αποτέλεσμα της ΟΚΔΕ, μέσα σε αυτά τα γενικά πλαίσια, δεν είναι καλό: ίδιο ποσοστό (0,03%) με τον Μάη, που ακόμα παραμένει χαμηλό και δεν καταφέρνει να παρουσιάσει μια δυναμική που θα εκφράζει τις απαιτήσεις και τις πιέσεις της περιόδου. Παρότι αυτό το αποτέλεσμα είναι μικρό, πάνω σε αυτό θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για την ενίσχυση των αγώνων – μαζί με τους εργαζόμενους, νέους, φτωχούς και αγωνιστές που επέλεξαν να ενισχύσουν ένα εργατικό-κομμουνιστικό ψηφοδέλτιο όπως της ΟΚΔΕ, με σαφή αναφορά στον αγώνα για τον Σοσιαλισμό. Σαν ΟΚΔΕ δεσμευόμαστε ότι ήδη από την επόμενη μέρα των εκλογών θα είμαστε δίπλα σε κάθε φτω-

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Εθνικές εκλογές – Ιούνιος 2023

ΕΛ

Τελευταία ενημέρωση
25/06/2023 20:34Ενσωμάτωση
64,95%Συμμετοχή
50,88%Άκυρα/Λευκά
1,10%

25ης Ιούνη

Άνοδος της Ακροδεξιάς

χό, νέο και εργαζόμενο που του παίρνουν το σπίτι, του κόβουν το ρεύμα, τον διώχνουν από τη δουλειά του ή από την σχολή του οργανώνοντας μια μαχητική αντίσταση και αντεπίθεση απέναντι στην μνημονιακή λαίλαπα.

11 . Με το αποτέλεσμα των εκλογών και τη νίκη της ΝΔ χρειάζεται σοβαρότητα και υπευθυνότητα δεν χρειάζεται καμία ηττοπάθεια ή σκεπτικισμός. Η ΝΔ του Μητσοτάκη εμφανίζεται χωρίς αντίπαλο και είναι δεδομένο ότι θα επιτεθεί άμεσα στους εργαζόμενους την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Τα μέτρα που θα ανοίξει είναι πολλά: υγεία, παιδεία, ακρίβεια, συνδικαλιστικά, πόλεμος, ιδιωτικοποιήσεις, αναθεώρηση του συντάγματος και είναι δεδομένο ότι άμεσα θα προχωρήσει σε κάποια χτύπημα στην εργατική τάξη.

12 . Οι εκλογές δεν αποτυπώνουν το σύνολο των ταξικών συσχετισμών, όπως μάλιστα εκφράστηκαν την τελευταία 4ετία με τους σημαντικούς αγώνες όπως την έκρηξη στην Νέα Σμύρνη ενάντια στις απαγορεύσεις, την ακόμα πιο σημαντική έκρηξη για τις δολοφονίες των Τεμπών ή τον επί μέρους εργατικών αγώνων (e-food, cosco, εκπαιδευτικοί κλπ). Ο ελληνικός καπιταλισμός και το πολιτικό σκηνικό ακροβατούν σε ένα μεγάλο ρήγμα οικονομικής κρίσης, κοινωνικής αστάθειας και πώλωσης και βρίσκεται και αυτός μέσα σε μια επικείμενη πολεμική σύγκρουση, βαδίζει άτυπα και αναμένεται και τυπικά το επόμενο διάστημα μέσα σε ένα γενικευμένο Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες είναι «υποχρεωμένες» να οργανώσουν άμεσα την άμυνα και την αντεπίθεσή τους στα χτυπήματα της επερχόμενης νέας κυβέρνησης Μητσοτάκη. Για την ΟΚΔΕ η νέα κυβέρνηση της ΝΔ όπως και κάθε αστική κυβέρνηση έχει 1 μόνο πραγματικό αντίπαλο : τους αγώνες, που χρειάζονται ανασυγκρότηση και την άκρα αριστερά, που χρειάζεται ανασύνθεση – 2 στόχους στην εκπλήρωση των οποίων η ΟΚΔΕ θα ρίξει όλες της τις δυνάμεις το επόμενο διάστημα.

Η απειλή για το ελληνικό εργατικό κίνημα και την κοινωνία και τα όριά της

Στις εκλογές της 25ης Ιούνη σημειώθηκε μια άνοδος της ακροδεξιάς η οποία συσπειρώνει συγκεντρωτικά ένα 13%, ποσοστό που βέβαια είναι μοιρασμένο σε 3 (παρδαλούς) σχηματισμούς και όχι ενωμένο σε έναν. Το αστικό πολιτικό σύστημα και τα ΜΜΕ σκόπιμα υπερδιογκώνουν την απειλή της «φασιστικής ανόδου» σε μια προσπάθεια να «κρύψουν τον ελέφαντα μες στο δωμάτιο», που δεν είναι άλλος από τον μνημονιακό φασισμό κυβέρνησης ΝΔ - ΕΕ. Τα ΜΜΕ κάνουν λόγο διαρκώς για τη διαμόρφωση, όπως στην Ευρώπη, ενός διπόλου «κεντροδεξιά κυβέρνηση – ακροδεξιά αντιπολίτευση». Σκοπός τους να εγκλωβίσουν και να σπείρουν την απογοήτευση στους εργαζόμενους, φτωχούς και νέους πως είναι μονόδρομος αυτή η προοπτική και για την χώρα μας. Από κοντά στις απόψεις αυτές και διάφορες αριστερές δυνάμεις, βυθισμένες στα πολιτικά τους αδιέξοδα.

Το φαινόμενο του φασισμού ιστορικά

Ο φασισμός είναι ένα κίνημα κατεστραμμένων μικροαστικών στρωμάτων και εξαθλιωμένων (λούμπεν προλεταριάτο) που βγαίνει στο δρόμο με σκοπό να διαλύσει κάθε έννοια συλλογικής οργάνωσης της εργατικής τάξης και να της επιβάλει την πλήρη ατομικοποίηση. Το φασιστικό κίνημα δημιουργείται και στηρίζεται στο μεγάλο κεφάλαιο και τον κρατικό μηχανισμό. Ο φασισμός προκύπτει από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος όταν η οικονομική και πολιτική σήψη ενός ιμπεριαλιστικού κράτους έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε διαμορφώνεται μια προεπαναστατική/επαναστατική κρίση και το εργατικό κίνημα αδυνατεί να την εκμεταλλευτεί (προδοσίες του ρεφορμισμού κ.λπ.). Έτσι, τα μικροαστικά στρώματα εκφράζουν την αντεπαναστατική τους απελπισία μέσα από την στήριξη του φασισμού. Το φασιστικό κράτος είναι ένα Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, ένα «ισχυρό» ιμπεριαλιστικό κράτος, το οποίο κυβερνά μέσω της ωμής τρομοκρατίας, αλλά κάθε Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

δεν είναι φασιστικό, μπορεί π.χ. να είναι μια στρατιωτική δικτατορία. **Η διαφορά είναι ουσιαστική:** σε ένα Κράτος Έκτακτης Ανάγκης υπάρχουν σημαντικές δυνατότητες ανάπτυξης μαζικών αγώνων, ενώ σε ένα φασιστικό κράτος όχι.

Πρέπει τέλος να επισημανθεί πως ο φασισμός είναι ένα «παραπροϊόν» των ιδιαίτερων, ιστορικών συνθηκών του Μεσοπολέμου (μεγάλο κοινωνικό και πολιτικό βάρος των μικροαστικών στρωμάτων στις ιμπεριαλιστικές χώρες, ύπαρξη ενός εργατικού κράτους, έστω και εκφυλισμένου κ.ά.). Στην περίοδο του ύστερου καπιταλισμού, πόσο μάλλον σήμερα υπάρχουν συγκεκριμένα όρια στην ανάπτυξη του κλασικού φασισμού, καθώς πλέον η εργατική τάξη αποτελεί έναν γίγαντα, τόσο ποσοτικά (αποτελεί το 70% και παραπάνω των σύγχρονων κοινωνιών), όσο και ποιοτικά (υψηλό τεχνικό και μορφωτικό επίπεδο κ.λπ.).

Η περίπτωση της Ελλάδας:

Τα όρια της φασιστικής απειλής

Στην ελληνική πολιτική ιστορία ο φασισμός δεν είχε ποτέ κάποια ριζώματα. Μόνο η Χρυσή Αυγή επιχείρησε να αποκτήσει πριν μερικά χρόνια τα ριζώματα αυτά, αλλά δεν τα κατάφερε, καθώς τσακίστηκε από το αντιφασιστικό κίνημα! Οι στρατιωτικές δικτατορίες (Μεταξάς, χουντική επταετία κ.ά.), από τις οποίες έχει υποφέρει ο ελληνικός λαός διαφέρουν από το φασιστικό κίνημα εν γένει. Όχι τόσο στην ωμότητα, μα στο ότι τα καθεστώτα αυτά προέκυψαν από μια διαρκή σκλήρυνση του κρατικού μηχανισμού, η οποία επέτρεψε μια αυτονόμησή του, την ανάδειξη κάποιων προσώπων-κλειδιά σε δικτάτορες - βοναπάρτες και την οικοδόμηση δεσποτικών καθεστώτων. Τα καθεστώτα αυτά συνεπώς δεν δημιουργήθηκαν από μικρές φασιστικές ομάδες, που σταδιακά αναπτύσσονταν μέχρι που «κατέλαβαν» το αστικό κράτος.

Παράλληλα, ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν ήταν ποτέ μια ιμπεριαλιστική οικονομία, αλλά πλέον αποτελεί μια αποικία χρέους και σε ένα καταπιεζόμενο έθνος, ο ρατσισμός και ο εθνικισμός έχουν σάπια ρίζα. Ενώ, το ελληνικό εργατικό κίνημα έχει δεχθεί

ήττες, αλλά όχι μια συντριπτική ήττα. Τέλος, η άνοδος της ακροδεξιάς αποκαλύπτει ότι υπάρχει έντονη πολιτική κρίση, έστω και υφέρπουσα, και άρα οι μεγάλες ευκαιρίες για την επαναστατική αριστερά βρίσκονται μπροστά μας!

Ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος εχθρός για το ελληνικό εργατικό κίνημα και την ελληνική κοινωνία είναι ο νεοφιλελεύθερος φασισμός, η πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ και η οικοδόμηση ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, μιας χούντας με κοινοβουλευτικό μανδύα. Ο νεοφιλελευθερισμός άλλωστε αποτελεί και το μεγαλύτερο τροφοδοτή της ακροδεξιάς, αφού απαξιώνει όσο και ο φασισμός – αν όχι περισσότερο – την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια εις βάρος του κέρδους βέβαια και όχι της «φυλής». Ο κύριος κίνδυνος από την άνοδο της ακροδεξιάς είναι οι πιέσεις που θα ασκήσει σε όλη την κοινωνία, στα αστικά κόμματα, αλλά και τις δυνάμεις της αριστεράς προς δεξιότερες ή πιο συντηρητικές θέσεις. Άλλωστε η ελληνική αστική τάξη χρειάζεται περισσότερο μια φιλοευρωπαϊκή, «υπεύθυνη» και μνημονιακή ακροδεξιά, μια πιο «σοβαρή» Χρυσή Αυγή, παρά ένα ανεξέλεγκτο, φασιστικό κόμμα.

Έτσι, ο κίνδυνος είναι το εργατικό κίνημα αντί να οργανώνει την αντίσταση και αντεπίθεσή του ενάντια στις επιθέσεις της ΝΔ, να απολέσει την ταξική του ανεξαρτησία και να περιορίσει τους αγώνες του, ώστε να υποταχθεί στο «συνταγματικό τόξο», δηλαδή να αφήσει στην κυβέρνηση της ΝΔ ή σε όποια μνημονιακή κυβέρνηση («μικρότερο κακό») να «αντιμετωπίσει» θεσμικά την ακροδεξιά/φασιστική απειλή.

Η ακροδεξιά τσακίζεται μόνο στον δρόμο και στους αγώνες! Γι' αυτό απαιτείται η οικοδόμηση ενός ενιαίου ταξικού μετώπου που θα αποκρούσει τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και θα τσακίσει οποιαδήποτε προσπάθεια των ακροδεξιών να δημιουργήσουν κίνημα στους δρόμους. Με την οργάνωση της ταξικής αλληλεγγύης, ώστε να μην περιθωριοποιηθούν κομμάτια της φτωχολογιάς, της νεολαίας και των εργαζομένων – ντόπιων και μεταναστών – αλλά αντίθετα να οργανωθούν και να παλέψουν συλλογικά. Όλα αυτά πρέπει να συμπληρώνονται από την πάλη για την σοσιαλιστική επανάσταση, καθώς η ακροδεξιά και ο φασισμός είναι γέννημα θρέμμα του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος εχθρός για το ελληνικό εργατικό κίνημα και την ελληνική κοινωνία είναι ο νεοφιλελεύθερος φασισμός

Άκρα και ριζοσπαστική αριστερά Υποταγή σε ρεφορμισμό και «προοδευτικούς»;

Είναι σαφές ότι ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς βρίσκεται σε οριστική κατάσταση. Χωρίς να μπορούμε εδώ να αναλύσουμε τις ιδεολογικές, προγραμματικές, πολιτικές και οργανωτικές αδυναμίες, αυτό φαίνεται ανάγλυφα στις πρόσφατες επιλογές και την πρακτική πολλών οργανώσεων.

Η ΑΡΙΣ υποστήριξε εκλογικά το ΚΚΕ και πιο πριν το ΠΑΜΕ π.χ. στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Μέλη της έκαναν χαιρετισμούς και είχαν μια θλιβερή παρουσία χειροκροτητή στις συγκεντρώσεις του ΚΚΕ. Στην ανακοίνωσή της για τις 25/6, χαρακτηρίζει το ΚΚΕ «μοναδικό οργανωμένο στήριγμα» του λαού(!) και την εκλογική ενίσχυσή του αποτέλεσμα της δουλειάς μέσα στους εργαζόμενους και γενικότερα της στάσης του στις κινητοποιήσεις και στους αγώνες.

Έτσι η ΑΡΙΣ ξεπλένει τη διασπαστική, συντηρητική, ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ, λες και λείπουν τα δείγματα γραφής του στην υπηρεσία του αστικού καθεστώτος. Εναντίωση στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Υποταγή στην αστική νομιμότητα σε όλη τη Μεταπολίτευση. Λυσσασμένος πόλεμος ενάντια στην άκρα και επαναστατική αριστερά, σε όποιο κίνημα και αγώνες δεν ελέγχει ή εξελισσόταν απειλητικά για το σύστημα (Δεκέμβρης 2008, κοινωνικός πόλεμος 2010-12 κ.ά.), στοίχιση με την αστική τάξη σε κρίσιμες στιγμές και θέματα (δημοψήφισμα 2015, ελληνοτουρκικά)... Νωπή είναι η υπερψήφιση από το ΚΚΕ των 600 ευρώ στους μηχανισμούς καταστολής, η άρνησή του να προτάξει την άμεση εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων μετά το έγκλημα στα Τέμπη, ξεπλένοντας τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές με την γραμμή «κρατικό ή ιδιωτικό, πάλι καπιταλισμό έχουμε». Θα

κρατάει η ΑΡΙΣ το «αριστερό» ίσο στα επόμενα τέτοια πολιτικά εγκλήματα του ΚΚΕ;

Η βουτιά της ΛΑΕ, ειδικότερα της ΑΡΑΣ, στη σύμπραξη με το ΜέΡΑ25 είναι το δεύτερο χαρακτηριστικό παράδειγμα πολιτικής κατάρπτωσης. Μαζί τους πήγαν και ορισμένα πρόσωπα με τις γνωστές λιτανείες για «ενιαίο μέτωπο» ή «ενότητα». ΛΑΕ και ΑΡΑΣ εφύρσαν ως πρόσχημα τη «διατήρηση της αυτοτέλειάς» τους, ως κομπάρσοι της «Συμμαχίας για τη Ρήξη». Οι διαπραγματεύσεις έγιναν κρυφά από μια μικρή ηγετική ομάδα, την ίδια στιγμή που –υποτίθεται– συζητιόταν το «ενωτικό» εκλογικό κατέβασμα στο Στούντιο. Αποδέχτηκαν ένα σχήμα αρχηγικό (αυτό υποτίθεται είχε καταδικαστεί από τους ίδιους ανθρώπους εντός του ΣΥΡΙΖΑ), με επικεφαλής έναν από τους βασικούς υπεύθυνους της προετοιμασίας της συνθηκολόγησης του 2015.

Το ΜέΡΑ25 δεν έχει ούτε την ιστορική ρεφορμιστική καταγωγή ούτε τις –αδύναμες– αναφορές του παλιότερου ΣΥΡΙΖΑ στον σοσιαλισμό, στις σχέσεις με τις μάζες (συνδικάτα κ.ά.), στους αγώνες. «Ρεαλισμός», ψευτοκαινοτομίες για «ολιγάρχους», «τεχνοφουδαρχία» και «ψηφιακά νομίσματα» δεν είναι παρά μια αστική πολιτική. Ξέπνοση παραλλαγή του υποτιθέμενου «τέλους του νεοφιλελευθερισμού», της μάταιης ελπίδας για έναν «μετακεϊνσιανισμό» βασισμένο στη διαρκή αύξηση των χρεών – πιο απλά, απάτη για ήπια διαχείριση μιας καπιταλιστικής κρίσης που σαρώνει τα πάντα. Ταχυδακτυλουργικά αυτό βαφτίστηκε «ρήξη»... Όλα αυτά τα απαράδεκτα, ωστόσο, δεν είναι παρά η φυσική συνέπεια του εκλογικού κρετινισμού της ΛΑΕ / ΑΡΑΣ: για να τρυπώσουμε στη βουλή, ας μεταμφιεστούμε σαν χαμαιλέοντες σε οτιδήποτε

τε. Τέλος, είναι τέτοιος ο ομορτοτισμός τους, ώστε παρότι έχουν μια υποτίθεται «σκληρή» αντινατοϊκή και φιλορωσική γραμμή για την Ουκρανία, την κατάπλαν, με τους νέους συμμάχους τους να λένε ακριβώς τα αντίθετα.

Η εικόνα συμπληρώνεται: α) Με τις οργανώσεις ή συλλογικότητες που κράτησαν μια μεσοβέζικη στάση, καταλήγοντας εξίσου σε αδιέξοδο, πολιτική υποταγή ή ασυναρτησία. Π.χ. η τοποθέτηση της ΔΕΑ «ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δεν είναι λύση – Ψηφίζουμε Αριστερά». Πέρα από πολύ χλιαρή αντιμετώπιση των δύο αστικών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ), το τσουβάλιασμα του σταλινικού ΚΚΕ και του αστικού ΜέΡΑ25 με την άκρα και επαναστατική αριστερά, αντικειμενικά άφησε κόσμο έκθετο σε μια λογική «μικρότερου κακού», στήριξη σε ΚΚΕ και ΜέΡΑ25. Το ίδιο περίπου ακολούθησαν και άλλα σχήματα (Δίκτυο), κάνοντας και κοινές εκδηλώσεις. Είναι η αμετανόητη, δήθεν «μαζική» λογική, που παλιότερα εξέθρεψε τον ΣΥΡΙΖΑ και επιδιώκει τώρα –αν και τρομερά αδυνατισμένη– να βρει πεδίο εφαρμογής. Πρόκειται περισσότερο για πολιτική απόγνωση, καθώς οι επιλογές είναι ξεκάθαρες: είτε ο σταλινικός ρεφορμισμός και συντηρητισμός του ΚΚΕ, είτε ο αδύναμος, ιλουστρασιόν αστικός «προοδευτισμός» του ΜέΡΑ25 – είτε η πάλι για μια αριστερά επαναστατική. Όποιος δεν θέλει το τελευταίο, είναι αναγκασμένος να τρέφεται με τα αποφάγια των δύο πρώτων. β) Με την ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, που παρότι παραμένει ένα σχήμα γενικά «αντικαπιταλιστικό», μάλλον ξεπέρασε πλέον και τα όρια μιας εκλογικιστικής συγκόλλησης. Στην εκπνοή πριν τις εκλογές, το ΣΕΚ ανακάλυψε, υποχρεωτικά, ότι δεν βγαίνει το «σχέδιο Στούντιο» και το ΝΑΡ ανανέωσε τη σύμπρα-

ξη μαζί του σαν να μην έχει τρέξει τίποτα.

Η άκρα και ριζοσπαστική αριστερά είχε παρουσία στους αγώνες και σε ορισμένες περιπτώσεις πήρε αξιολογες πρωτοβουλίες. Αν και δύσκολα μπορεί κανείς να μιλήσει για συστηματική συμβολή, αυτά τα ανταναικλαστικά είναι απαραίτητα για την ανασυγκρότηση του κινήματος και, υπό προϋποθέσεις, μπορούν να δώσουν μια άλλη προοπτική από το αδιέξοδο των ΚΚΕ και ΜέΡΑ25. Με αυτή την έννοια, το μικρό εκλογικό αποτέλεσμα αδικεί την άκρα αριστερά κατά έναν τρόπο – αλλά κυρίως τίθεται το θέμα του προσανατολισμού αυτού του χώρου συνολικά. Οι κίνδυνοι είναι πολλοί και μεγάλοι, για μια «ιταλοποίηση», δηλαδή μια μεγάλη εξασθένιση και περιθωριοποίηση. Η παρουσία στους αγώνες δεν αρκεί, όπως και η ελπίδα για τους νέους αγώνες που θα έρθουν: απαιτείται ένα συνολικό σχέδιο για την ανάδειξη μιας ολόκληρης νέας γενιάς αγωνιστών. Οι επιλογές που διαμορφώνουν τη σημερινή κακή εικόνα είναι «παραφωνία» στην τεράστια κρίση του συστήματος, τις σκληρές, πολωμένες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες μέσα στις οποίες όλο και περισσότερο διεξάγεται η ταξική πάλη (βλ. Γαλλία). Με τέτοιες επιλογές, η άκρα αριστερά κινδυνεύει με εξάρθρωση – και αυτό σημαίνει σοβαρότατες επιπτώσεις στο κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας, στα πολιτικά και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά του. Αλίμονο αν μια πορεία «ιταλικού τύπου» ολοκληρωθεί, αν το κίνημα μείνει να «εκπροσωπείται» από τα καταστροφικά χέρια πολιτικών όπως του ΚΚΕ ή σε αυτά που άρχισε να λείει το ΜέΡΑ25 μετά την παραίτηση Τσίπρα για ανασύνταξη των προοδευτικών δυνάμεων... Μόνη εναλλακτική είναι η πάλι για την οικοδόμηση μιας αριστεράς επαναστατικής – και το πιο χρήσιμο και κρίσιμο στοιχείο δεν είναι η ανακύκλωση των ίδιων φθαρμένων υλικών και αποτυχημένων συνταγών, αλλά η πραγματική αλλαγή των συσχετισμών με την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ.

Ο Αλέξης Τσίπρας παραιτήθηκε από την προεδρεία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, λίγα εικοσιτετράωρα μετά την συντριπτική ήττα του κόμματος στις εκλογές της 25ης Ιούνη. Σε αυτές τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ συγκέντρωσε το ποσοστό του 17,83% (929.968 ψήφοι), χάνοντας πάνω από 250 χιλιάδες ψήφους σε σχέση με τις εκλογές της 21ης Μαΐου και σχεδόν τις μισές ψήφους από αυτές που είχε λάβει στις εκλογές του 2019. Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα, είναι η τιμωρία που εισπράττει 8 χρόνια μετά την ιστορική προδοσία του «ΟΧΙ» του Δημοψηφίσματος του '15 και την από τότε απαρέγκλιτη νιοθότηση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής των Μνημονίων και εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ελληνικής ελίτ, του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και του αμερικανο-ΝΑΤΟϊκού στρατοπέδου.

Ο Τσίπρας ανέλαβε τον ΣΥΝ (μετεξέλιξη παλιότερης διάσπασης του ΚΚΕ το 1968) το 2008, συγκεντρώνοντας ένα οριστικό ποσοστό για την είσοδό του στην Βουλή την επόμενη χρονιά. Μέσα σε 3 χρόνια, ο ΣΥΝ καταφέρνει να αναδειχτεί με τις αντιμνημονιακές του θέσεις ως αξιωματική αντιπολίτευση, μέσα σε μία συγκυρία παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου, οξυμένης πολιτικής αστάθειας, όπου οι εργαζόμενοι, η νεολαία και οι φτωχοί έδιναν μάχη για να ανατρέψουν τις βάρβαρες πολιτικές των μνημονίων, ΕΕ και ΔΝΤ. Σε αυτή την περίοδο όλες οι οργανώσεις της αριστεράς που συμμετείχαν στο εκλογικό μέτωπο με το ΣΥΝ, αυτοδιαλύονται και ιδρύεται ο ΣΥΡΙΖΑ, όπου στις εκλογές του 2015 αναλαμ-

Παραίτηση Τσίπρα

βάνει την διακυβέρνηση της χώρας με το σύνθημα «Πρώτη φορά Αριστερά», έχοντας δεσμευτεί προεκλογικά πάνω στο λεγόμενο «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» για ανατροπή των μνημονιακών επιταγών και μέτρα βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και των φτωχών.

Γέννημα θρέμμα της εποχής των τεράτων της αστικής πολιτικής, κατάφερε α) να εκμεταλλευτεί το αντιμνημονιακό μπλοκ που συγκροτήθηκε μέσα από τους σκληρούς κοινωνικούς αγώνες για να πάρει την εξουσία, β) να διαπράξει ένα πρωτοφανές πολιτικό πραξικόπημα, ακυρώνοντας το «ΟΧΙ» του 61% του ελληνικού λαού, γ) να υπογράψει το 3ο και χειρότερο μνημόνιο-έκτρωμα, εφαρμόζοντας κατά γράμμα όλα τα προηγούμενα, τσακίζοντας το βιοτικό επίπεδο, τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων, δ) να σπάσει το αντιμνημονιακό μπλοκ, βυθίζοντας τις πλατιές μάζες στην απογοήτευση και την ματαιότητα, ε) να διαλύσει ένα μεγάλο κομμάτι των οργανώσεων της Αριστεράς που ανέβηκαν στο εκλογικό άρμα του ΣΥΡΙΖΑ, και στ) να νεκραναστήσει το αστικό πολιτικό σκηνικό που είχε υποστεί κατάρρευση, χαρίζοντας στη ΝΔ την ικανότητα να κυβερνά αυτοδύναμα, ασύδοτα και αλαζονικά για τα επόμενα χρόνια. Η μεγαλύτερη παρακαταθήκη του Τσίπρα - ΣΥΡΙΖΑ, αφορά αυτές τις αναντικατάστατες υπηρεσίες του προς το αστικό στρατόπεδο και δικαιολογούν τις «αγιογραφίες» που σκαλίζουν σήμερα τα συστημικά ΜΜΕ για το πρόσωπο και το

έργο (!) του.

Αυτός είναι ο πραγματικός απολογισμός που πρέπει να κάνει ο Τσίπρας και όχι να προσπαθήσει να κάνει μια ακόμα φορά τη νύχτα μέρα! Το τριπλό χαστούκι που του έδωσε ο ελληνικός λαός, το '19, η γροθιά στο στομάχι στις πρώτες φετινές εκλογές και το νοκ-άουτ στις δεύτερες, δεν αρκούν για έναν χείριστο αμοραλιστή του είδους του. Η παραίτησή του δεν ενέχει ίχνος αυτοκριτικής ή μετάνοιας, λαμβάνοντας υπόψη και τα λόγια του: «Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κλείσει έναν ιστορικό κύκλο που πρέπει να τον αποτιμήσουμε με περηφάνια»... Αντίθετα όπως κάθε αστικό κόμμα εξουσίας που χάνει στις εκλογές, οφείλει να αλλάξει αρχηγό — με καθυστέρηση 4 ετών στην προκειμένη περίπτωση, αφού καθόλου αστεϊρευτή και πλούσια δεν είναι η δεξαμενή του ΣΥΡΙΖΑ, όπως έχει ήδη φανεί.

Τα στελέχη του κόμματος που θα διεκδικήσουν την αρχηγεία, πριν καν γνωρίσουμε το αποτέλεσμα, θα υπολείπονται ακόμα και αυτού του «μετρη» της πολιτικής αληθείας και τυχοδιωκτισμού, αφού η συσπείρωση του κόμματος γινόταν κυρίως πάνω στο πρόσωπό του και χάρη στα προηγούμενα υψηλά εκλογικά αποτελέσματα. Ήδη πάνω από το 70% των ψηφοφόρων του κόμματος διαφωνούν με την παραίτηση Τσίπρα. Η οργανωτική συνοχή του ΣΥΡΙΖΑ (όπως αποδείχτηκε και στο προηγούμενο του συνέδριο-παρωδία) είναι μηδαμινή, όπως και το ριζωμά του μέσα σε συνδικάτα, φοιτητικούς συλλόγους, αυτοδιοίκηση. Όλα αυτά επιβε-

βαιώνουν το οριστικό διαζύγιο που έχει πάρει από καιρό με τις μάζες και την ελεύθερη πτώση που προδιαγράφεται.

Οι εφεδρείες των πολιτικών επιτελείων της αστικής τάξης φαίνεται να στερεούνται σε τρομακτικό βαθμό. Η είσοδος στην βουλή των τριών ακροδεξιών κομμάτων-απομεινάρια Χρυσής Αυγής, αντιεμβολιαστές (και δε συμμαζεύεται), αποδεικνύει το βάθος της κρίσης του αστικού πολιτικού στρατοπέδου, αλλά και της αδυναμίας να εκφράσει η εξωκοινοβουλευτική αριστερά την αντιπολίτευση προς την αθλιότητα της κυβέρνησης της ΝΔ.

Η επανίδρυση ή «εφεύρεση» ενός νέου ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ δεν θα είναι τίποτα άλλο από ένα ακόμα επικοινωνιακό ρεκτιφιέ, αφού ως κόμμα έχει δεσμευτεί πολιτικά, προγραμματικά και πρακτικά στην δεξιά νεοφιλελεύθερη και μνημονιακή πολιτική που εφάρμοσε ως κυβέρνηση και ύστερα ως αντιπολίτευση. Ο αυτοπροσδιορισμός του ως κόμμα της Κεντροαριστεράς ή της Αριστεράς και της προόδου, μόνο περισσότερη σύγχυση και αποπροσανατολισμό δημιουργεί στους εργαζόμενους και τη νεολαία, που πρέπει να προσπαθήσουν να βρουν πολιτική διέξοδο. Παραπάνω από κάθε άλλη φορά πρέπει να ξεπεράσουμε τις ήττες που επέφερε ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ στους εργαζόμενους και τους νέους, τις λογικές του μικρότερου κακού και τις «ρεαλιστικές» - εκλογικές αυταπάτες. Να προβάλλουμε την ανάγκη για μια Επαναστατική Αριστερά στην πολιτική, στην πρακτική και στο πρόγραμμά μας, για να αντιμετωπίσουμε την αντίδραση του πολιτικού σκηνικού, τις αλλεπάλληλες κρίσεις και τα βάρβαρα μέτρα που έρχονται.

■ Νάντια Τζώρτζη

Τουρκικό «παζάρι» στη Σύνοδο του NATO στο Βίλνιους στις 11-12 Ιούλη

Από τον Μάιο του 2022, όταν και η Σουηδία υπέβαλε το αίτημα ένταξης στο NATO στον απόηχο της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, περιμένει ακόμη... την έγκριση της Τουρκίας καθώς και της Ουγγαρίας που δεν έχουν επικυρώσει την ένταξη της σκανδιναβικής χώρας.

Η Τουρκία βρίσκει ως αφορμή ότι η Σουηδία φιλοξενεί στο έδαφός της μέλη «τρομοκρατικών οργανώσεων» και έχει ζητήσει την έκδοσή τους ως ένα βήμα προς την επικύρωση της ένταξής της. Φυσικά οι αιτίες είναι βαθύτερες καθώς προσπαθεί να παζαρέψει συνολικά το κουρδικό ζήτημα και την προσάρτηση εδαφών από τη Συρία και μια σειρά από ζητήματα που θα αναβαθμίσουν επιπλέον τη στρατηγική της θέση στην περιοχή.

Οι ΗΠΑ - NATO προσπαθούν να ισορροπήσουν, ενδεχομένως κάνοντας παραχωρήσεις στην Τουρκία, καθώς στοιχίζεται όλο και περισσότερο με τον άξονα Ρωσίας - Κίνας. Διαρρέει μάλιστα ότι έθεσε νέο βέτο στη Σύνοδο υπουργών Άμυνας του NATO για τον αμυντικό σχεδιασμό της Συμμαχίας προκειμένου να αντιμετωπίσει «επίθεση από τη Ρωσία». Το βέτο της Τουρκίας έχει να κάνει με την Κύπρο, η οποία, αν και δεν είναι μέλος, φαίνεται ότι υπήρχε στο αμυντικό σχέδιο που παρουσιάστηκε. Πιθανόν πρόκειται για χρήση του εδάφους της για ανάπτυξη κάποιων όπλων. Οι ισορροπίες είναι εύθραυστες και ο κίνδυνος άμεσου επεισοδίου με τη συμμετοχή της ακραία

φιλοαμερικάνικης ελληνικής κυβέρνησης είναι υπαρκτός.

Με τον πόλεμο στην Ουκρανία να συνεχίζεται εδώ και 1,5 χρόνο και να μην φαίνεται να σταματά σύντομα, τις ουκρανικές αντεπιθέσεις να αποτυγχάνουν και τη Δύση να μην μπορεί να κλείσει το μέτωπο αυτό, όλα δείχνουν ότι ετοιμάζεται για την εξάπλωση και κλιμάκωσή του και σε άλλα μέρη του πλανήτη. Το πιο σημαντικό είναι στην Κίνα που είναι ο κύριος αντίπαλος των ΗΠΑ αλλά και στα αγκάθια που υπάρχουν με τις Τουρκία - Σερβία. Ακόμη εντονότερη γίνεται και η συζήτηση για αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία από μέλη του NATO, πέρα από τον εξοπλισμό που ήδη αποστέλλεται μήπως και καταφέρουν την ήττα της Ρωσία ώστε να αποδυναμώσουν και τους υπόλοιπους «παίχτες» (Τουρκία) και να συγκεντρωθούν στον κύριο αντίπαλό τους, την Κίνα. Εν μέσω αυτής της κατάστασης, ο Ζελένσκι απαιτεί επίσημη πολιτική πρόταση ένταξης της χώρας στο NATO — λες και ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν διεξάγεται ήδη κάτω από τον αποκλειστικό σχεδιασμό του NATO.

Ταυτόχρονα, τον Μάιο παρατηρήθηκε πολύ έντονη κινητικότητα στην περιοχή της Ν.Α. Ασίας με συναντήσεις να γίνονται σε επίπεδο NATO - Ιαπωνίας, Quad, αλλά και G7 στη Χιροσίμα. Η Ιαπωνία φιλοξένησε μια αντιπροσωπεία από το Τμήμα Συνεργατικής Ασφάλειας του NATO για «να συζητήσουν την τρέχουσα στρατιωτική συνεργασία και τις ευκαιρίες για την προ-

ώθηση μιας ισχυρότερης σχέσης» και προχώρησαν στην εγκατάσταση γραφείου του NATO στη χώρα. Ιαπωνία και Βρετανία υπέγραψαν Αμυντική Συμφωνία στη Χιροσίμα μετά τη Σύνοδο των G7 στις 18/5. Αντίστοιχα σε επίπεδο Quad, τα κράτη-μέλη εντείνουν τις δαπάνες σε εξοπλιστικά και υποδομές προς «αποτροπή κινήσεων επιβολής στην περιοχή» καθώς από εκεί περνάει το 1/3 του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου και η Κίνα έχει εγκαταστήσει στρατιωτικές βάσεις για να διασφαλίσει τους θαλάσσιους δρόμους της απέναντι στην αμερικανονατοϊκή περικύκλωση που επιχειρείται στην περιοχή. Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ η ραγδαία επέκταση στον Ειρηνικό έχει σύνδεση με την επέκταση του NATO στην Ανατολική Ευρώπη για να ξεμπερδέψουν με τη Ρωσία.

Η χώρα μας έχει μετατραπεί σε απέραντο αμερικανο-NATOϊκό ορμητήριο από την τυχοδιωκτική κυβέρνηση Μητσοτάκη — Αλεξανδρούπολη, Σούδα, Λάρισα και Στεφανοβίκειο ήδη έχουν σημαντικές βάσεις του NATO και αναμένεται η επέκτασή τους. Στον Άραξο, το Αιγαίο και τον Αλμυρό ετοιμάζονται νέες βάσεις και ναύσταθμοι ακόμη και με πυρηνικά! Όλες αυτές οι κινήσεις είναι επιθετικές ενέργειες και απέναντι στην Τουρκία και εντείνουν τους ανταγωνισμούς ελληνικής και τουρκικής αστικής τάξης. Μετά τις επανεκλογές τους, Μητσοτάκης και Ερντογάν, ετοιμάζονται για τη διευθέτηση μεταξύ των δύο κρατών, μάλιστα ενδέχεται να υπάρξει και

διμερής συνάντηση στη Σύνοδο. Στην Ελλάδα ελπίζουν να ανακόψουν την υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού έχοντας προσδεθεί στο άρμα των ΗΠΑ-ΕΕ ενάντια στο ελληνικό εργατικό κίνημα, αλλά και να παίξουν τον ρόλο του «λαγού» των ΗΠΑ ενάντια στα παζάρια των Τούρκων. Γι' αυτόν τον λόγο δεν διστάζουν να σκορπούν δεκάδες δισ. σε εξοπλισμούς ενώ ο λαός στενάζει από την ακρίβεια και τη φτώχεια.

Το NATO γράφει το σενάριο ενός γενικευμένου Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, με τον κίνδυνο των πυρηνικών να πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας. Το βάθεμα του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών Δύσης - Ανατολής, σε συνδυασμό με τη βαθύτατη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, μας φέρνει αντιμέτωπους με τον τρόπο ενός ακόμη παγκόσμιου σφαγείου. Η κατάσταση του κινήματος και η συνείδηση των μαζών έχει μια απόσταση από τους αγώνες που χρειάζονται σήμερα για να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος του πολέμου. Το ίδιο ισχύει και για την πρωτοπορία του κινήματος, παρά τις προσπάθειες που γίνονται. Για την αλλαγή της κατάστασης πρέπει να παλέψουμε με υπομονή και ενότητα στη δράση, να προχωρήσουμε στην οργάνωση του αγώνα και να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε έναν επαναστατικό πόλο μέσα στην κοινωνία για να ανατρέψει τη φιλοπόλεμη πολιτική της κυβέρνησης και όσων μελλοντικών κυβερνήσεων ακολουθήσουν την ίδια πολιτική.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Εξέγερση στο Χουχούι, προκριματικές εκλογές τον Αύγουστο

Στις 13 Αυγούστου διεξάγονται στην Αργεντινή προκριματικές εκλογές (PASO) στις οποίες εκλέγονται υποψήφιοι που θα κατέβουν στις γενικές εκλογές της 22ης Οκτωβρίου για εκλογή προέδρου, αντιπροέδρου, γερουσιαστών και κυβερνητών των περισσότερων επαρχιών. Ο σημερινός πρόεδρος Αλμπέρτο Φερνάντες έχει ανακοινώσει πως δεν θα διεκδικήσει δεύτερη θητεία, μια κατά κάποιον τρόπο υποχρεωτική απόφαση λόγω των άσχημων αποτελεσμάτων που πήρε στις ενδιάμεσες εκλογές του 2021 ο κυβερνών συνασπισμός «Μέτωπο Όλων» το οποίο έφτασε στο 30% χάνοντας σε παραδοσιακά προπύργια των περονιστών. Ενισχυμένη είναι η δεξιά αντιπολίτευση του συνασπισμού «Μαζί για την Αλλαγή» (42% κερδίζοντας τις 16 από τις 23 επαρχίες) ενώ το τροτσικιστικό Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων ήρθε τρίτη δύναμη σε πανεθνική κλίμακα με εξαιρετικά καλά αποτελέσματα στο Χουχούι (23.31%), στην πόλη του Μπουένος Άιρες (6.23%) και στην επαρχία του Μπουένος Άιρες (5.22%) εκλέγοντας 4 βουλευτές.

Υποψήφιος του κυβερνητικού συνασπισμού επιλέχθηκε ο Σέρχιο Μάσα, υπουργός οικονομικών και εκπρόσωπος της δεξιάς τάσης του περονισμού, κάτι που δείχνει συνολικά την δεξιά στροφή του περονισμού.

Μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην

Ουκρανία η αργεντινική οικονομία έχει αποκτήσει μεγάλη σημασία για το παγκόσμιο εμπόριο σιτηρών (η μεγαλύτερη χώρα σε εξαγωγές σόγιας, τρίτη μεγαλύτερη σε εξαγωγές καλαμποκιού) και παρόλα αυτά βρίσκεται υπό τρομερές πιέσεις και της φετινής ξηρασίας ρεκόρ η οποία προκάλεσε απώλεια εξαγωγών αξίας 20 δις δολ, επιδεινώνοντας την έλλειψη δολαρίων. Η γενική ετήσια άνοδος του πληθωρισμού έφτασε το 114% για φέτος - σε ποτά και τρόφιμα 120%! - ενώ οι ειδικοί αναμένουν να φτάσει 150%! Η κατάρρευση του πέσο έναντι του δολαρίου (υποχώρησε κατά 30% φέτος χάνοντας σχεδόν το 80% της αξίας του έναντι του δολαρίου από το 2020) έχει καταστήσει το χρέος στο ΔΝΤ μια σφιχτή θηλιά που πνίγει την αργεντινική οικονομία. Η συνεχή αφάιμαξη της οικονομίας από τα δάνεια του ΔΝΤ έχει εξαντλήσει τα αποθέματα δολαρίου αναγκάζοντας την Αργεντινή να πληρώνει το χρέος της με κινέζικο γουάν (2,7 δις τον Απρίλιο), να επιτρέπει στις εμπορικές τράπεζες να ανοίγουν λογαριασμούς καταθέσεων σε γουάν, και να εκδίδει τίτλους σε κινέζικο νόμισμα.

Η κατάσταση για την εργατική τάξη γίνεται όλο και πιο αφόρητη κάτι που έχει αρχίσει να αποτυπώνεται και σε μια σειρά από μαχητικές απεργίες σε κλάδους όπως η εκπαίδευση (επαρχία Σάλτα, Χουχούι), τα λιμάνια (Μπουένος Άιρες), κ.α αλλά και σε εκρηκτικές λαϊκές κινητοποιήσεις όπως στην επαρχία Χουχούι με αφορμή την αντιδημοκρατική αναδίπλωση της

τοπικής κυβέρνησης που επιδιώκει με αλλαγή του τοπικού συντάγματος να περιορίσει το δικαίωμα στην διαδήλωση και τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Ο κυβερνήτης Γεράρδο Μοράλες αναθεώρησε παράνομα το τοπικό Σύνταγμα, παραβιάζοντας όχι μόνο το Εθνικό Σύνταγμα, αλλά και τις διεθνείς συνθήκες στις οποίες έχει προσχωρήσει η Αργεντινή.

Στο Χουχούι υπάρχουν μεγάλα αποθέματα λιθίου για την εκμετάλλευση των οποίων πρέπει να εξοστρακιστούν οι ιθαγενείς λαοί και οι πάνω από 400 κοινότητες τους. Το λιθίο είναι στρατηγική πρώτη ύλη στις τεχνολογίες αιχμής ανάμεσα τους την ηλεκτροκίνηση γιατί είναι απαραίτητο για την παραγωγή επαναφορτιζόμενων μπαταριών. Η Αργεντινή θέλει να γίνει ο ταχύτερα αναπτυσσόμενος παραγωγός λιθίου έχοντας ήδη τρία ενεργά ορυχεία λιθίου και 38 υπό ανάπτυξη, ενώ τον περασμένο Μάη η βιομηχανία λιθίου σημείωσε ρεκόρ εξαγωγών διεθνώς, φτάνοντας σε αξία τα 60 εκατ. δολάρια (αύξηση 17% σε σχέση με το αντίστοιχο διάστημα πέρσι). Παράλληλα ανακοινώθηκε ότι το λιθίο αντιπροσώπευε το 19% των εξαγωγών ορυχείων κατά τη διάρκεια του Μάη.

Άλλωστε στα μέσα Ιουνίου στα πλαίσια της επίσκεψης της προέδρου της Κομισιόν Φον ντερ Λάιεν στην Λ. Αμερική για συμφωνία ανάμεσα στην ΕΕ και τη Mercosur (Κοινή Αγορά του Νότου), υπέγραψε πρωτόκολλο συνεργασίας με την Αργεντινή για πρώτες ύλες (όπως το λί-

θιο), προβλέποντας πως η ζήτηση ειδικά για το λιθίο στην ΕΕ «θα 12πλασιαστεί έως το 2030».

Στο Χουχούι ουσιαστικά πραγματοποιήθηκε μια μικρή εξέγερση όπου σύσσωμα τα οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης μαζί με τους αυτόχθονες λαούς κατέβηκαν σε απεργίες διαρκείας και κατέλαβαν τους δρόμους, έκλεισαν όλες τις βασικές αρτηρίες με μεγάλα οδοφράγματα και αντιμετώπισαν έμπρακτα την πιο άγρια καταστολή εκ μέρους της αστυνομίας και του στρατού. Το κυβερνητικό κόμμα και σύσσωμη η αντιπολίτευση βρισκόμενοι σε ένα αδιέξοδο μπροστά από μεγάλη αντίσταση και την αυτοάμυνα του κινήματος κατηγορήσαν ως υπεύθυνους και υποκινητές των κινητοποιήσεων τις τροτσικιστικές δυνάμεις.

Η εξέγερση στο Χουχούι που ακόμα δεν έχει κοπάσει είναι μια εικόνα από το μέλλον καθώς η φτώχεια (40%) και η ανεργία φουντώνουν την οργή της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που πληρώνουν ακριβά την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και την νεοφιλελεύθερη διαχείριση του από τις πολιτικές ελίτ. Οι ερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις θα οξύνουν ακόμη περισσότερο την οικονομική κοινωνική και πολιτική κατάσταση στην Αργεντινή και θα δυναμώσουν τον ρόλο των τροτσικιστικών δυνάμεων που έχουν σταθερά ρίζωμα στην εργατική τάξη και τους αγώνες τους.

Ασταμάτητος ο πόλεμος στην Ουκρανία

στρατό αυξάνουν τη δυνατότητά του για χτυπήματα εξ αποστάσεως. Οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν το 41ο πακέτο ενίσχυσης της Ουκρανίας με 500 εκατ., φτάνοντας έτσι τουλάχιστον στα 40 δισ., τις ενισχύσεις τους στην Ουκρανία. Θα παραδώσουν τεθωρακισμένα οχήματα, αντιαεροπορικούς πυραύλους PATRIOT και πυραύλους HIMARS – ενώ συζητούν για παροχή πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς (190 μίλια) και όπλων διασποράς (ήδη η Ουκρανία κατηγορείται για χρήση απαγορευμένων ναρκών κατά προσωπικού). Ο ανταγωνιστής του Τραμπ για το χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων, Μάϊκ Πενς, επισκέφτηκε το

Κίεβο τονίζοντας τη θέλησή του να βοηθήσει την Ουκρανία. Στον ίδιο δρόμο ακολουθεί η ΕΕ, που στη Σύνοδο του Ιούνη όξυνε την επιθετικότητα της. Αποφάσισε την παροχή εγγυήσεων στην Ουκρανία για μακροπρόθεσμη υποστήριξη, την υποχρέωση εκπαίδευσης του ουκρανικού στρατού και τη συνέχιση παροχής όπλων (αρνητικά στο κείμενο στέκονται Αυστρία, Ιρλανδία, Μάλτα, Κύπρος που θέλουν πιο ουδέτερη στάση). Ο Μπορέλ ζητά τον σχηματισμό αμυντικού ταμείου μόνιμης στρατιωτικής υποστήριξης των Ουκρανών και ήδη ετοιμάζουν νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας 3,5 δισ. ενώ χρηματοδοτούν με 300 εκατ. την Ευρωπαϊκή Πολεμική Βιομηχανία για γρήγορη παραγωγή βλημάτων. Στην επόμενη Σύνοδο θα συζητηθεί η πρόταση για έγκριση πακέτου βοήθειας στην Ουκρανία 50 δισ. (!) ως το 2027. Η Γερμανία αυξάνει σε 4 χιλιάδες τους στρατιώτες που διατηρεί στη Λιθουανία για την «προστασία» της, ο Μακρόν λίγο πριν την εξέγερση των νέων στη Γαλλία ανακοίνωσε την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών τα επόμενα χρόνια κατά 30% (ενώ δεν έχει λεφτά για συντάξεις των εργαζομένων) και η Δανία εκπαιδεύει Ουκρανούς πιλότους στα F16 και επισπεύδει την απόσυρση των δικών της F16 για το 2025 υπονοώντας πως θα τα παραχωρήσει στην Ουκρανία. Συνολικά NATO και ΕΕ αυξάνουν την πίεσή τους στη Ν.Α. Ευρώπη και οργανώνουν μια στρατιά 300 χιλιάδων στρατιωτών για τον έλεγχο της περιοχής. Χρησιμοποιώντας τη διασπορά φόβων για τη WAGNER και την παρουσία της στη Λευκορωσία επεκτείνουν την ακτίνα δράσης τους και εμπλέκονται όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο. Σε διπλωματικό επίπεδο συνεχίζουν την επίθεση «φιλίας» και αντιρώσικης προπαγάνδας σε σημαντικές χώρες όπως Ινδία, Βραζιλία, Ν. Αφρική, χωρίς όμως να βλέπουμε αλλαγές στην «ουδέτερη» στάση τους.

Η πρόθυμη Ελλάδα του Μητσοτάκη-Τσίπρα

ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ με την υπογραφή των συμφωνιών με τις ΗΠΑ για τις βάσεις και τη χρήση υποδομών της χώρας μας, μας έχωσαν βαθιά στην αντιπαράθεση. Οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει τη διαδικασία για μεγάλα έργα στα λιμάνια Πειραιά, Θεσσαλονίκης, Αλεξανδρούπολης, Βόλου, Καβάλας κ.α. για να μπορούν να εξυπηρετούν τις στρατιωτικές μεταφορές τους, αφού γίναμε βασικός δίαυλος τροφοδοσίας του NATO στη ΝΑ Ευρώπη. Αυτό περιλαμβάνει και τη χρήση του σιδηροδρομικού δικτύου που ενώνει αυτά τα λιμάνια και η σύμβαση θέτει τα λιμάνια, τις εταιρίες και τους εργαζόμενους που θα εργαστούν εκεί, κάτω από τον έλεγχο των μυστικών τους υπηρεσιών! Η Ελλάδα τσιφλίκι των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και πολεμικός στόχος της ενδοιμπεριαλιστικής σύγκρουσης, είναι η «θηλιά» που μας φόρεσαν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ και πρέπει να την αποτινάξουμε με ένα μαχητικό αντιπολεμικό κίνημα.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Αλληπάλληλα πογκρόμ και στρατιωτικές επιδρομές βιώνουν σε καθημερινή σχεδόν βάση οι Παλαιστίνιοι από το σιωνιστικό Ισραήλ. Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Νετανιάχου φαίνεται να κλιμακώνει την εμπόλεμη κατάσταση που η αστική τάξη του Ισραήλ (με τη στήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστών) έχουν επιβάλλει στις ζωές του παλαιστινιακού λαού εδώ και δεκαετίες.

Στις 19/6, ο προσφυγικός καταυλισμός της Τζενίν, που βρίσκεται στο βόρειο τμήμα της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης, ξαναχτυπήθηκε από τον ισραηλινό στρατό δολοφονώντας 5 Παλαιστίνιους (ένα 15χρονο αγόρι και τέσσερις άνδρες ηλικίας 19-29 ετών) και τραυματίζοντας τουλάχιστον 90 ακόμα. Η στρατιωτική επιδρομή κράτησε σχεδόν 12 ώρες (ξεκινώντας από τις 4 π.μ.), ενώ φωτογράφος του Γαλλικού Πρακτορείου Ειδήσεων (AFP) περιέγραψε φρικαλεότητες και ρίψη δύο πυραύλων από ισραηλινό ελικόπτερο.

Στις 22/6, ομάδες φανατικών ισραηλινών εποίκων πραγματοποίησαν μια σειρά επιθέσεων εναντίον Παλαιστίνιων στην κατεχόμενη επαρχία της Ραμάλα της Δυτικής Όχθης. Στην πόλη Σιντζιλ, δεκάδες έποικοι επιτέθηκαν σε σπίτια με πέτρες στη γειτονιά Μουζάιρα. Στη γειτονιά Σιλουάν της Ιερουσαλήμ πέντε Παλαιστίνιοι τραυματίστηκαν από επίθεση φανατικών εποίκων. Ένας Παλαιστίνιος δολοφονήθηκε στις 21/6 στην Τουρμουσάγια, αφοτό η περιοχή δέχτηκε επίθεση από ισραηλινούς εποίκους. Ήταν δολοφονία εν ψυχρώ, καθώς έφερε σφαίρα στο στήθος. Στο χωριό Ουμ Σάφα, η επίθεση εμποδίστηκε από παλαιστίνιους κατοίκους που συγκεντρώθηκαν για να την αντιμετωπίσουν. Όλες αυτές οι επιθέσεις είναι υποστηριζόμενες από τον ισραηλινό στρατό και πρόκεινται απλώς για ένα «δείγμα» από την ατελείωτη λίστα αιματηρών επιθέσεων προς τον παλαιστινιακό λαό.

Γεωργία

Χιλιάδες μεταλλωρύχοι στα ορυχεία μαγγανίου της Τσιατουρά στη Γεωργία βρίσκονταν σε απεργία μέχρι τις 26/6, αντιδρώντας στη χειροτέρευση των ήδη άθλιων συνθηκών εργασίας. Η εταιρεία εξόρυξης «Georgian Manganese» είχε ανακοινώσει την επιβολή 12ωρων βαρδιών, με πρόσχημα το υψηλό κόστος της εξόρυξης μαγγανίου, ενώ για να πιέσει τους μεταλλωρύχους να συμμορφωθούν, προχώρησε στη διακοπή λειτουργίας στοών και σε περικοπή κατά 40% των μισθών. Ως αποτέλεσμα, 10 ανθρακωρύχοι ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 8 και 12 Ιουνίου. Κι άλλοι ανθρακωρύχοι ενώθηκαν μαζί τους, δημιουργήθηκαν απεργιακές φρουρές και προχώρησαν σε κινητοποίηση έξω από το κοινοβούλιο στην πρωτεύουσα Τιφλίδα για να ακουστούν τα δίκαια αιτήματά τους. Έπειτα από 18 μέρες, η απεργία έληξε με νίκη των εργαζομένων σε βασικά τους αιτήματα. Η εταιρεία εξόρυξης αναγκάστηκε να αντιστρέψει τις νέες ποσοστώσεις μεταλλεύματος, αύξησε τους μισθούς κατά 12% ανάλογα με τον πληθωρισμό, συμφώνησε να τηρήσει τη νόμιμη υποχρέωσή της να παρέχει άδειες με αποδοχές και αναρρωτική άδεια. Υποσχέθηκαν επιπλέον να αποζημιώσουν τις ημέρες απεργίας με μισθό 60% και να βελτιώσουν τις συνθήκες ασφαλείας στα ορυχεία.

Ρουμανία

Από τις 22 Μαΐου μέχρι τις 12 Ιουνίου, οι εκπαιδευτικοί σε όλη τη χώρα προχώρησαν σε γενική απεργία τριών εβδομάδων, με επίκεντρο το ζήτημα των χαμηλών μισθών. Η αποφασιστικότητα των απεργών κατάφερε την αύξηση του μισθού κατά 25% για το διδακτικό προσωπικό. Αν και σημαντική νίκη, δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των εκπαιδευτικών, καθώς αφήνει απ' έξω το επικουρικό και μη διδακτικό προσωπικό. Παρόλ' αυτά, η απεργία έληξε στις 12 Ιουνίου από την ηγεσία των συνδικάτων, μια προδοτική κίνηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που έχει εξοργίσει τους εκπαιδευτικούς. Ακόμα, οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους μετά από χρόνια ιδιωτικοποιήσεων και χαμηλών μισθών ξεκινούν απεργία στις 1/7. Οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας έχουν επίσης προκηρύξει απεργία που θα συμπέσει με αυτή των σιδηροδρομικών.

Έχουν φουντώσει οι μάχες στη ΝΑ Ουκρανία, με την ουκρανική αντεπίθεση να είναι σε εξέλιξη, αλλά μάλλον εξελίσσεται (όπως αναμενόταν) σε μια μάχη χαρακωμάτων μιας και δεν μπορεί να διασπάσει τις αμυντικές γραμμές των Ρώσων. Πολύ επικίνδυνη και η κατάσταση στο πυρηνικό εργοστάσιο της Ζαπορίζια, όπου οι δύο αντιμαχόμενες πλευρές αλληλοκατηγορούνται για προβοκάτσιες και σαμποτάζ. Ο Ζελένσκι ενθαρρυσμένος από τη διήμερη ανταρσία Πριγκόζιν, συνεχίζει να παροτρύνει τους Δυτικούς για περισσότερα και ισχυρότερα όπλα, χρήματα και ένταξη σε NATO και ΕΕ. Στη σύνοδο του NATO 11-12 Ιούλη στο Βίνιους της Λιθουανίας, απαιτεί να υπάρξει γραπτή δέσμευση πως η Ουκρανία θα μπει απευθείας στο NATO με το τέλος του πολέμου. Ενώ, Βρετανία, Πολωνία, Λιθουανία, συζητούν ακόμα και την άμεση ένταξη της, ως «λαγός» των Αμερικανών. Ο Ζελένσκι παρουσιάζει την Ουκρανία ως τον «φράχτη» που θα περικλείσει τη Ρωσία και θα είναι ασπίδα άμυνας για την Ανατολική Ευρώπη και χώρες όπως Πολωνία, Σλοβακία, Ουγγαρία. Ταυτόχρονα, «διαφημίζει» την πραγματικότητα που προσφέρει στις χώρες που τη βοηθούν και πολύ περισσότερο θα εμπλακούν με τις εταιρίες τους στην ανοικοδόμηση της. Δυνατότητα παραγωγής σιτηρών για 600εκ. ανθρώπους, κοιτάσματα λιθίου, λιπάσματα και μεταλλουργία θα είναι τα κέρδη από την αποικιοποίηση της Ουκρανίας από τους Δυτικούς, υπό την εξουσία της κλίκας του Ζελένσκι. Ήδη, η ανοικοδόμηση της Ουκρανίας συζητιέται από τους ιμπεριαλιστές και μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους. Εκτιμούν έναν προϋπολογισμό τουλάχιστον 410 δισ. και ψάχνουν τον πιο εύσχημο τρόπο για να κατάσχουν τα παγωμένα από τη Δύση ρωσικά αποθεματικά που υπολογίζονται σε 300 δισ. και να τα χρησιμοποιήσουν για να χρηματοδοτήσουν την ανοικοδόμηση. Για την ανοικοδόμηση έχουν δεσμευτεί να συνεισφέρουν κεφάλαια, η Παγκόσμια Τράπεζα 23 δισ. και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Ανάπτυξης 3 δισ., ενώ η G7 έχουν δεσμευτεί πως θα διασφαλίσουν και θα ασφαλίσουν, έναντι κινδύνων, όλες τις ιδιωτικές εταιρίες που θα εργαστούν στην Ουκρανία.

Ρωσία και NATO «πρόσωπο με πρόσωπο»

Ο Πούτιν μπορεί να ξεμπέρδεψε γρήγορα με την ανταρσία της WAGNER, όμως δέχτηκε ένα χτύπημα ακόμα κυρίως λόγω της αποκάλυψης των ενδοαστικών και ενδοκρατικών συγκρούσεων για την εξέλιξη του πολέμου. Αποφάσισε άμεσα την ένταξη όλων των μισθοφορικών ομάδων στον τακτικό στρατό για να εξασφαλιστεί ενότητα διοίκησης, τον εξοπλισμό της Εθνοφρουράς με βαρύ οπλισμό –ολοκλήρωσε την τοποθέτηση των πυρηνικών στη Λευκορωσία– και συζήτησε άμεσα για τις εξελίξεις με Τουρκία, Κιργιστάν και Καζακστάν. Στα πεδία της μάχης αντιμετωπίζουν τους Ουκρανούς σχετικά εύκολα, όμως τα όπλα που προμηθεύουν οι Δυτικοί στον ουκρανικό

Γαλλία: Ο Πρόεδρος των πλουσίων δολοφονεί

Η δολοφονία του 17χρονου Ναέλ την περασμένη Τρίτη 27/7, δεν αποτελεί μεμονωμένο γεγονός, όπως έτρεξαν να δηλώσουν όλα τα γαλλικά αστικά κόμματα με μπροστάρη τον «Λουδοβίκο» και πρόεδρο των Μακρόν. Δείχνοντας το πραγματικό του πρόσωπο μετά τα πρώτα λόγια δήθεν συμπόνιας για το αποτρόπαιο έγκλημα του εγκληματικού καθεστώτος του, ο Εμ. Μακρόν έριξε λάδι στη φωτιά του νέου ξεσηκωμού νέων και όχι μόνο, κυρίως Γάλλων, συχνά μεταναστών δεύτερης και τρίτης γενιάς, που νιώθουν όλο και περισσότερο αδικημένοι, ξεχασμένοι και αποξενωμένοι από το σύστημα εξουσίας και τον γαλλικό ιμπεριαλισμό.

Μετά την εσπευσμένη επιστροφή του από τη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες, ώστε να παραβρεθεί στην έκτακτη σύσκεψη ασφαλείας που συγκάλεσε για δεύτερη φορά μέσα σε λίγα 24ωρα, ο πρόεδρος των πλουσίων –με τη συνηθισμένη αλαζονεία και αδιαφορία του ταυτόχρονα–κατήγγειλε την «απαράδεκτη εκμετάλλευση του θανάτου ενός εφήβου», αποφεύγοντας κλασικά να αναφερθεί σε οτιδήποτε άλλο και κυρίως στις ευθύνες αστυνομικού καθεστώτος του. Αυτό που έκανε ήταν να αναγγείλει «πρόσθετα μέτρα» από το υπουργείο Εσωτερικών, πέραν των 40.000 μελών των δυνάμεων επιβολής της τάξης που αναπτύχθηκαν πανεθνικά για να καταστείλουν τις διαδηλώσεις, την μαζική αντίδραση και τα βίαια επεισόδια που εκτυλίσσονται στους δρόμους όλων των μεγάλων πόλεων, με αφορμή τη δολοφονία του 17χρονου. Ακόμη το υπουργείο Εσωτερικών, ανακοίνωσε : τα δημόσια μέσα

μεταφοράς σε όλη τη χώρα θα σταματούσαν στις 9 το βράδυ, την απαγόρευση πώλησης και τη μεταφορά πυροτεχνημάτων, δοχείων βενζίνης και άλλων εύφλεκτων υγρών. Η δε πρωθυπουργός ανήγγειλε ότι η αστυνομία θα χρησιμοποιεί τεθωρακισμένα οχήματα για την κατάπνιξη των ταραχών. Τέλος, ο 38χρονος αστυνομικός που δολοφόνησε τον Ναέλ προφυλακίστηκε με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας από πρόθεση. Να αναφέρουμε ακόμη ότι το γραφείο του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα κατηνείρε χθες τη Γαλλία, ζητώντας της «να αντιμετωπίσει με σοβαρότητα τα βαθιά ζητήματα ρατσισμού και φυλετικών διακρίσεων στις δυνάμεις επιβολής της τάξης».

Ο Μακρόν με τη γνωστή του έπαρση, ρίχνει το φταίξιμο: στα βιντεοπαιχνίδια, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπου «οργανώνονται βίαιες συναντήσεις» και προωθείται βίαιο περιεχόμενο το οποίο «μμιούνται» οι πιστοικάδες, καθώς και στους γονείς τους. Και συνέχισε λέγοντας: «Είναι ευθύνη των γονιών να τους κρατούν στο σπίτι. Δεν είναι δουλειά του κράτους να δρα στη θέση τους», μοιράζοντας ταυτόχρονα ποινές και πρόστιμα στους γονείς. Στο μεταξύ στις δέκα μέρες των διαδηλώσεων (μέχρι την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) οι συλλήψεις ανέρχονται σε αρκετές χιλιάδες, όπως και οι τραυματίες, άγνωστος παραμένει ο αριθμός αυτών που διαφεύγουν τη σύλληψη και ακόμη υπάρχει, τουλάχιστον, ένας επιπλέον νεκρός.

Οι επεισοδιακές διαμαρτυρίες ως αντίδραση στη δολοφονία του Ναέλ είναι το τρίτο μεγάλο κύμα εμφύλιων ταραχών που αντιμετωπίζει ο πρόεδρος των πλουσίων Μακρόν, μετά τις διαδηλώσεις των «κίτρι-

νων γιλέκων», το 2018 και το 2019 (που ξεκίνησαν ως διαμαρτυρία κατά του υψηλού φόρου καυσίμων) και τις διαφωνίες για τις συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις στις αρχές του έτους.

Η ταχύτητα και η κλίμακα των διαδηλώσεων αυτής της εβδομάδας μπορεί να αιφνιδίασαν τις αρχές, αλλά οι αιτίες τους βρίσκονται σε βαθιά ριζωμένα προβλήματα που έρχονται σε αντίθεση με την επίσημη προπαγάνδα του αστικού κόσμου ότι η (καπιταλιστική) Γαλλία είναι φιλελεύθερη δημοκρατία που βασίζεται στην ισότητα όλων των πολιτών της και στην αλληλεγγύη. Στην πραγματικότητα η Γαλλία ήταν μια μεγάλη ιμπεριαλιστική χώρα που εκμεταλλευόταν ένα πλήθος αποικιών, λίγο λιγότερων από τη Μεγάλη Βρετανία. Το σταδιακό χάσιμο των αποικιών, συχνά με αιματηρές εξεγέρσεις των αποικιακών λαών (Ινδοκίνα, Αλγερία κ.ά.), στοίχισαν στην Γαλλία, από τη μια μεριά, την απώλεια τεράστιων εσόδων και πρώτων υλών και από την άλλη τις αγορές για τα βιομηχανικά της προϊόντα.

Σήμερα, και ειδικά μετά την αποτυχία της ΕΕ όπου έπαιξε και παίζει κεντρικό ρόλο μαζί με την Γερμανία, υποβαθμίζεται διαρκώς στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας με αποτέλεσμα η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος να χτυπάει με ιδιαίτερη σφοδρότητα τον γαλλικό καπιταλισμό. Η αστική τάξη της Γαλλίας-ιδιαιτέρα σκληρή-και τα πολιτικά της επιτελεία ιδιαιτέρα το τελευταίο με τον Μακρόν προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την υποβάθμιση και κρίση με την αστυνομική κρίση και καταστολή, με την αφαίρεση σημαντικών κατακτήσεων της γαλλικής εργατικής τάξης, με την αύξηση των κοινωνικών

ανισοτήτων, όπου η Γαλλία κυριολεκτικά προπορεύεται. Κύρια θύματα αυτής της κατάστασης οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που προέρχονται από τις πρώην αποικίες-τόρα πια όχι μόνο από την Αλγερία και το Μαρόκο αλλά και από άλλες αφρικανικές χώρες και υπερπόντιες κτήσεις της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας. Στη καπιταλιστική Γαλλία του προέδρου των πλουσίων όλοι αυτοί μαζί με ένα σημαντικό τμήμα του γαλλικού προλεταριάτου αποτελούν ακόμη μια κοινωνική τάξη, την τέταρτη τάξη.

Η κατάσταση στην Γαλλία είναι εκρηκτική ο θυμός, η αγανάκτηση και η οργή που ξεσπούν από καιρό σε καιρό και είναι η έκφραση μιας εξέγερσης που έρχεται από πιο βαθιά, ενάντια στο ρατσισμό, ενάντια στη στιγματοποίηση των κατοίκων των λαϊκών συνοικιών, των ανθρώπων διαφορετικών φυλών, ενάντια στην ισλαμοφοβία, ενάντια στη φτώχεια και την εξαθλίωση που ενισχύεται, ιδιαίτερα εξαιτίας του πληθωρισμού, των χαμηλών μισθών, της επισφάλειας, των επιθέσεων κατά των επιδομάτων ανεργίας, της διάλυσης των δημοσίων υπηρεσιών. Η εξουσία του Μακρόν είναι όλο και πιο κατασταλτική, χωρίς να είναι ο μόνος στον κόσμο που χρησιμοποιεί αυτά τα μέσα. Στην χώρα μας ο Μητσοτάκης εφαρμόζει τα ίδια. Η καταστολή είναι η μόνη απάντηση των κυβερνήσεων στην οικονομική, οικολογική, κοινωνική και πολιτική κρίση στην οποία έχουν βυθίσει τον κόσμο.

Υ.Γ. Η συγκέντρωση από οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς που έγινε έξω από την Πρεσβεία της Γαλλίας-αλλά και σε άλλες πόλεις- σε συμπαραστάση με τον αγώνα της γαλλικής νεολαίας και κατά του αστυνομικού καθεστώτος του προέδρου των πλουσίων Μακρόν, είναι μια παραδειγματική ενέργεια διεθνιστικής αλληλεγγύης και πρέπει να συνεχιστεί.

όσο και μέσα στις εργαζόμενες μάζες στη Ρωσία.

Τα ερωτήματα αρχίζουν να μεγαλώνουν και μέσα στις ρωσικές μάζες που στηρίζουν τον Πούτιν. Ο Πούτιν έχει μπλεχτεί σε έναν πόλεμο φθοράς, που δεν αποφασίζει να τελειώσει αποφασιστικά λόγω ίσως του φόβου του για τις αντιδράσεις της Δύσης. Κατά συνέπεια, τίθενται αντικειμενικά ερωτήματα μέσα στις μάζες για την ικανότητά του να υπερασπίσει τα «εθνικά» συμφέροντα. Κάπως έτσι όμως γεννιούνται οι πρώτες διαφοροποιήσεις μεταξύ των συμφερόντων των μαζών και της μπουρζουαζίας. Με αυτήν την έννοια, ο Πούτιν κέρδισε, στο βαθμό που φαίνεται, να έχει συμμαζέψει τους σκληροπυρηνικούς αλλά ως ένα βαθμό έχασε καθώς αναδείχθηκαν οι αδυναμίες και τα αδιέξοδα της πολιτικής του. Σε μια επόμενη φάση, όχι όμως σήμερα, αυτά μπορούν να γίνουν καθοριστικά.

Το ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αρπάχτηκαν, σχεδόν απελπισμένα, από την κίνηση Πριγκοζίν, δεν είναι επίσης τυχαίο. Η φασιστική δικτατορία του Κιέβου, μετά την αποτυχημένη καλοκαιρινή αντεπίθεση φαίνεται ότι έχει συναντήσει τα όριά της. Μάλλον έχουν αρχίσει και τα ερωτηματικά μέσα στις ουκρανικές μάζες, αν είναι δυνατόν να κερδίσουν ή αν θα συνεχίζεται άσκοπα αυτό το σφαγείο. Την ίδια στιγμή η Ουκρανία μετατρέπεται για τους Δυτικούς κυριολεκτικά σε μια μαύρη τρύπα. Χρειάζονται ολόένα περισσότερα κεφάλαια για να σταθεί οικονομικά και να διατηρήσει μια στοιχειώδη στρατιωτική ικανότητα. Με άλλα λόγια, γεννιούνται ερωτήματα και για την αποτελεσματικότητα της πολιτικής του Μπάιντεν απέναντι στη Ρωσία, ερωτήματα που ενισχύουν ολόένα και περισσότερο τον Τραμπ.

Στις 23 Ιούνη ορισμένοι μισθοφόροι της Βάγκνερ, ακολουθώντας τον ηγέτη τους Πριγκοζίν, «κατέλαβαν» αμαχητί το κτήριο της Περιφερειακής Στρατιωτικής Διοίκησης στο Ροστόφ. Εν συνεχεία, ο Πριγκοζίν σχημάτισε μία φάλαγγα στρατιωτικών οχημάτων και άρχισε να κινείται οδικώς προς τη Μόσχα. Στόχος, με βάση τους ισχυρισμούς του Πριγκοζίν, ήταν η ανατροπή του Πούτιν, η παραπομπή σε δίκη των Σοϊγκού και Γερασίμοφ (υπουργός Άμυνας και αρχηγός του Γενικού Επιτελείου) και ο τερματισμός του πολέμου στην Ουκρανία. Ενός πολέμου που, όπως δήλωσε ο Πριγκοζίν, έπρεπε να διεξαχθεί διαφορετικά για μια γρήγορη νίκη ή να μην ξεκινήσει καθόλου. Επίσης, χρησιμοποίησε σαν αφορμή γι' αυτό το ξέσπασμα-πραξικόπημα τον υποτιθέμενο βομβαρδισμό ενός τμήματος της Βάγκνερ από τη ρωσική αεροπορία.

Το πρωί της 24ης Ιούνη ο Πούτιν κατήγγειλε τον Πριγκοζίν ότι δίνει «πισώπλατη μαχαίρα» στο καθεστώς και στη ρωσική προσπάθεια στην Ουκρανία. Το απόγευμα της 24ης Ιούνη και μετά από τη διαμεσολάβηση του προέδρου της Λευκορωσίας Λουκασένκο, ο Πριγκοζίν σταμάτησε το «πραξικόπημα» του και κατέφυγε στη Λευκορωσία όπου του παραστέθηκε άσυλο. Ο Πούτιν κατάφερε να τερματίσει αναίμακτα αυτήν την κρίση, χωρίς να δημιουργήσει ένα είδος εμφύλιου με στρατιωτικές συγκρούσεις στο εσωτερικό της Ρωσίας. Ταυτόχρονα υποσχέθηκε ασυλία και ένταξη στον ρωσικό στρατό, σε όλους τους μισθοφόρους της Βάγκνερ που δεν συμμετείχαν εν γνώση τους στην κίνηση του Πριγκοζίν.

Τα δυτικά ΜΜΕ οργίασαν, παρουσιάζοντας αυτή την πραξικοπηματική ενέργεια ως ξέσπασμα εμφύλιου στη Ρωσία, φθάνοντας

Πραξικόπημα—«Οπερέτα» στη Ρωσία

να θεωρούν θέμα ωρών την ανατροπή του Πούτιν. Προφανώς αυτό έγινε διότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, μετά την αποτυχία της περίφημης ουκρανικής αντεπίθεσης, χρειαζόνταν απεγνωσμένα μια «επιτυχία».

Ο Πριγκοζίν αποτελεί κλασική φιγούρα μαφιόζου που ανέρχεται αποκτώντας πρόσβαση στον κύκλο του Πούτιν κάτι που κορυφώνεται με την ανάληψη της διοίκησης της νεοσύστατης τότε Βάγκνερ. Η Βάγκνερ αποτελεί επίσης κλασική περίπτωση μισθοφορικής μονάδας στα πρότυπα των αντίστοιχων αμερικανικών. Αποτελεί το μακρύ χέρι του ρωσικού ιμπεριαλισμού, εκτελώντας «μυστικές» στρατιωτικές αποστολές σε διάφορες χώρες (Σουδάν, Λιβύη, Συρία, κ.ά. και τελευταία Ουκρανία) δίνοντας τη δυνατότητα στη Ρωσία αφενός να κρύβεται πίσω από το πρόσχημα της μη επέμβασης και, αφετέρου, οι όποιες απώλειες να μην αφορούν τους κανονικούς στρατιώτες και έτσι να μην επιβαρύνεται η ρωσική κυβέρνηση.

Το ρωσικό υπουργείο Άμυνας εδώ και μερικούς μήνες είχε αποφασίσει να αναδιοργανώσει τη Βάγκνερ θέτοντάς την υπό άμεσο έλεγχο. Γι' αυτό αποφάσισε να απομακρύνει τους μισθοφόρους από τα εδάφη της Ουκρανίας, να σταματήσει να εξοπλίζει με βαρύ οπλισμό και πυρομαχικά τις μονάδες της, και να προτείνει νέα σύμβολα, με μεγαλύτερες αμοιβές, αλλά απευθείας με το ρωσικό υπουργείο Άμυνας. Αυτό σήμαινε το τέλος της Βάγκνερ που διαχειρίζονταν ο Πριγκοζίν, (με σύμβολα με το ρωσικό κράτος ύψους περίπου 1 δις. δολαρίων ετησίως), τη σχεδόν

σίγουρη επιχειρηματική περιθωριοποίηση του Πριγκοζίν και κυρίως την πολιτική περιθωριοποίησή του (τη στιγμή που διοικούσε τη Βάγκνερ σαν δικό του στρατό και καλλιεργούσε φήμη ήρωα, μετά την κατάληψη του Μπαχμούτ).

Αυτή ήταν η πραγματική αιτία για την πραξικοπηματική ενέργεια του. Παρ' όλα αυτά, η αμχανία που προκλήθηκε στο ρωσικό καθεστώς ήταν μεγάλη και προφανώς δεν οφείλεται μόνο σε έναν τρελαμένο επιχειρηματία. Ο Πριγκοζίν αποφάσισε να κινηθεί γιατί νόμιζε ότι θα βρει έφορο έδαφος για το πραξικόπημα—«οπερέτα». Το έδαφος αυτό είναι οι υπαρκτές διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Από την αρχή του πολέμου τα διάφορα επιτελεία εμφάνιζαν μια διαφοροποίηση που δεν έφτασε σε επίπεδο διαίρεσης. Υπήρχαν οι σκληροπυρηνικοί και οι μετριοπαθείς. Οι πρώτοι υποστηρίζουν μια σκληρή απάντηση απέναντι στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, οι δεύτεροι ευελπιστούν σε έναν συμβιβασμό έστω και σε βάρος της Ρωσίας (ακόμη και με διαμελισμό της).

Όπως και να 'χει, ο Πούτιν που απέναντί τους είναι μετριοπαθής, κατόρθωσε να συγκρατήσει τις αντικρουόμενες απόψεις υποσχόμενος μια γρήγορη νίκη χωρίς πρόκληση προς τους Δυτικούς, προστατεύοντας τα συμφέροντα της ρωσικής μπουρζουαζίας. Ως γνωστόν τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά και μετά από σχεδόν ενάμιση χρόνο πολέμου, γεννιούνται πολλά ερωτηματικά για την αποτελεσματικότητα του σχεδίου του, τόσο μέσα στο καθεστώς και τη ρωσική μπουρζουαζία

49 χρόνια από την επέμβαση της Τουρκίας στην Κύπρο

Το επίδικο του κυπριακού ζητήματος για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ήταν ανέκαθεν ο έλεγχος του «αβύθιστου αεροπλανοφόρου» και η ένταξη του στα γεωστρατηγικά τους σχέδια. Η θέση του αποτελούσε διαχρονικά πεδίο ελέγχου της νοτιοανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής.

Μετά τον Β' Π.Π., η Μ. Βρετανία υποσκελίζεται από τις ΗΠΑ και σταδιακά οι ζώνες επιρροής της πρώτης μεταβιβάζονται στη δεύτερη. Στις δεκαετίες του 1950 και 1960, ξεσπά το παγκόσμιο κύμα των αντιιμπεριαλιστικών επαναστάσεων (Κούβα, Βιετνάμ, Αλγερία), από το οποίο δεν έμεινε ανεπηρέαστη η Κύπρος.

Το 1959, υπογράφονται οι Συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου, που αποφάσισαν την «ανεξαρτησία» της Μεγαλονήσου, με τριμερή επιτήρηση από Αγγλία, Ελλάδα και Τουρκία, μόνιμη ξένη στρατιωτική παρουσία και ενισχυμένες βρετανικές βάσεις. Παράλληλα, προβλεπόταν η εγκατάσταση ελληνικών και τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων (ΕΛΔΥΚ και ΤΟΥΡΔΥΚ), όπου ακολουθούσαν την εξωτερική πολιτική του ελληνικού και τουρκικού καπιταλισμού αντίστοιχα. Ουσιαστικά, η Κύπρος μετατρέποταν σε ένα ιδιόμορφο προτεκτοράτο με 3 κηδεμόνες. Τέλος, το 1959 η Κύπρος πραγματοποιεί τις πρώτες προεδρικές εκλογές, όπου πρόεδρος εκλέχθηκε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου ουσιαστικά κατέρρευσαν το 1963, λόγω των αλλαγών που επιχείρησε να κάνει ο Μακάριος στο σύνταγμα της «Κυπριακής Δημοκρατίας». Αυτές απέβλεπαν σε μια βίαιη πορεία «ελληνοποίησης» του νησιού και μετατροπής του σε αμιγώς ελληνικό. Αυτές οδήγησαν στην αποχώρηση των

Τουρκοκυπρίων από τις δομές του κράτους, στον εγκλεισμό τους σε θύλακες και η διακοινοτική βία οξύνθηκε.

Τότε, τα ηνία για την «επίλυση του κυπριακού» θα αναλάβουν οι ΗΠΑ και ο υπουργός Εξωτερικών Άτσεσον. Το σχέδιό του προέβλεπε την κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και το μεγαλύτερο κομμάτι να ενωθεί με την Ελλάδα, ενώ περίπου το 10% να ενωθεί με την Τουρκία. Οι ΗΠΑ ήλπιζαν ότι ο Μακάριος θα αποδεχόταν το σχέδιο, διαφορετικά θα ανατρεπόταν. Η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά το απέρριψαν, γεγονός που εξόργισε τις ΗΠΑ και καθόρισε την τύχη της κυβέρνησης Παπανδρέου (έναν χρόνο μετά, ο βασιλιάς τον εξώθησε σε παραίτηση) και το πραξικόπημα στην Κύπρο 10 χρόνια αργότερα.

Η δικτατορία της 21ης Απρίλη κράτησε την ίδια γραμμή στο Κυπριακό με όλες τις προδικτατορικές αστικές κυβερνήσεις, δηλαδή διπλή ένωση, απευθείας συνομιλίες με την Τουρκία παραμερίζοντας τον Μακάριο. Οι μέθοδοι της χούντας ήταν η υπονόμευση του Μακαρίου και κυρίως ο έλεγχος της ΕΛΔΥΚ και της Εθνοφρουράς για την ανατροπή του. Αυτή την προετοίμαζαν και ο Παπανδρέου και ο δικτάτορας Παπαδόπουλος, αλλά δεν το πραγματοποίησαν, γιατί θα οδηγούσε στην επέμβαση της Τουρκίας. Αυτό το ήθελε μόνο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Το Νοέμβριο του 1973, η εξέγερση του Πολυτεχνείου έρχεται να αλλάξει τους συσχετισμούς δύναμης στο εσωτερικό της Ελλάδας. Την αλλαγή προσπάθησε να εκμεταλλευτεί μια ομάδα σκληροπυρηνικών χουντικών γύρω από τον Ιωαννίδη που ανέτρεψαν τον Παπαδόπουλο. Ο Ιωαννίδης επεδίωκε την άμεση ρήξη με τον Μακάριο, που έμπαινε εμπόδιο στα σχέδια των ΗΠΑ. Τον Ιούλιο του 1974, ο Μακά-

ριος, αφού πληροφορήθηκε για τα πλάνα της χούντας των συνταγματαρχών, προχώρησε σε ανοιχτή ρήξη μαζί τους.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είχε πλέον ανάγκη από δραστικές λύσεις. Για την ομαλή εφαρμογή του σχεδίου Άτσεσον, ο Ιωαννίδης έπρεπε να οργανώσει πραξικόπημα στην Κύπρο, ως υποχρέωση προς τις ΗΠΑ, στις οποίες όφειλε και την άνοδό του στην εξουσία. Το πραξικόπημα στην Κύπρο (15 Ιουλίου 1974) είχε ως άμεσο στόχο την ανατροπή του Μακαρίου, που αντιστεκόταν σε οποιοδήποτε διχοτόμηση και, ταυτόχρονα, καθυστέρουσε την επιβολή καθολικού ελέγχου από ΗΠΑ - ΝΑΤΟ. Το Σχέδιο «Αφροδίτη» - πραξικόπημα του Ιωαννίδη, βασιζόταν κυρίως στην Εθνοφρουρά, που ελεγχόταν από αξιωματικούς της ομάδας του.

Το πραξικόπημα άρχισε το πρωί της 15ης Ιουλίου από δυνάμεις της Εθνοφρουράς, που επικράτησαν σχετικά γρήγορα. Επέδειξαν μεγάλη αγριότητα, βομβάρδισαν το προεδρικό μέγαρο και έσπευσαν να ανακοινώσουν ότι ο Μακάριος πέθανε, προς τέρψη των ΗΠΑ. Όμως, ο Μακάριος φυγαδεύτηκε στην Πάφο, απ' όπου μάλιστα μέσω ενός μικρού ραδιοφωνικού σταθμού έστειλε ένα σύντομο ηχογραφημένο μήνυμα. Η χούντα, δια στόματος Ιωαννίδη διέταξε την καταστολή στην Πάφο και το «κεφάλι» του Μακαρίου.

Ο απολογισμός του πραξικοπήματος ήταν 300 νεκροί, πολλοί περισσότεροι τραυματίες και χιλιάδες συλλήψεις. Η χούντα, από το απόγευμα κιάλας της 15ης Ιουλίου, όρισε πρόεδρο τον «τουρκοφάγο» Νικόλαο Σαμψών. Ο Μακάριος, τότε, διέφυγε στο εξωτερικό και 4 μέρες αργότερα, μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, κατηγορήσε την Αθήνα για ξένη εισβολή. Τυπικά, βάσει των συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου, αυτό έδινε το δι-

καίωμα στην Τουρκία να επέμβει, όπως και έγινε στις 20 Ιουλίου, αφού πήρε πρώτα έγκριση από ΗΠΑ και Μ. Βρετανία.

Σε συνάντηση του Ιωαννίδη με αξιωματούχους των ΗΠΑ, ο ειδικός απεσταλμένος των ΗΠΑ του δήλωσε: «Οχι πόλεμο με την Τουρκία, γιατί θα τον χάσετε και επιπλέον θα χάσετε την Κύπρο και τμήμα της Ελλάδας. Μόνη διέξοδος είναι η συνεννόηση. Αν δεν ακούσετε τις ΗΠΑ, θα σας εγκαταλείψουμε». Μετά την αποχώρηση των Αμερικανών, η χούντα επιχείρησε γενική επιστράτευση, που αποδείχτηκε θανάσιμο σφάλμα των Ιωαννιδικών, καθώς επιστρατεύτηκε η «γενιά του Πολυτεχνείου». Καθώς όμως αυτή ήταν συντριπτικά εχθρική απέναντι στη χούντα, σύντομα ανακλήθηκε. Έτσι, ο Ιωαννίδης απέτυχε να κηρύξει πόλεμο στην Τουρκία, λόγω άρνησης της στρατιωτικής ηγεσίας, που συνωμότησε για την ανατροπή του. Στις 23 Ιουλίου, η χούντα έπεσε και στις 24/7 ορκίστηκε «κυβέρνηση εθνικής ενότητας», με πρωθυπουργό τον Κ. Καραμανλή.

Η εισβολή του τουρκικού στρατού στην Κύπρο είχε επιβάλει μονομερώς τη διχοτόμηση. Ταυτόχρονα, Εθνοφρουρά και ΕΛΔΥΚ διαλύθηκαν και ο Σαμψών παραιτήθηκε. Τότε, ο τουρκικός καπιταλισμός, κατανοώντας πως η ελληνική κυβέρνηση δεν θα επενέβαινε, οργάνωσε τη δεύτερη εισβολή (Ατίλας 2) ένα μήνα μετά, για να αλλάξει προς όφελός του και να παγιώσει τους νέους συσχετισμούς στο νησί. Η αντίδραση Καραμανλή, έπειτα από υποδείξεις των αμερικανών «συμβούλων» του, ήταν χαρακτηριστική: «η αποστολή δυνάμεων στο νησί καθίσταται αδύνατος... λόγω τετελεσμένων γεγονότων». Δήλωση που έμεινε στην ιστορία με τη φράση «Η Κύπρος κείται μακράν».

Δημήτρης Λιβιεράτος 1927-2023

Ο Δημήτρης Λιβιεράτος δεν είναι πια κοντά μας. Έφυγε σήμερα Παρασκευή 16/6/2023 από τη ζωή πλήρης ημερών, σε ηλικία 96 χρόνων. Ο σ. Μίμης Λιβιεράτος γεννήθηκε στην Αθήνα στις 27 Ιουλίου του 1927 και συμμετείχε ενεργά σε όλα τα μεγάλα γεγονότα του ελληνικού και παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Ο σ. Λιβιεράτος σε νεαρή ηλικία εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα και κατά την διάρκεια της κατοχής συμμετείχε στον αγώνα μέσα από τις τάξεις του Επαναστατικού Σοσιαλιστικού (Κομμουνιστικού) Κόμματος Ελλάδας (ΕΣΚΚΕ). Το 1944 φοίτησε στη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών του ΕΛΑΣ και στη συνέχεια πολέμησε στα Δεκεμβριανά με το 1ο Τάγμα του 4ου Συντάγματος της 2ης Ταξιαρχίας του ΕΛΑΣ. Συμμετείχε στο «ενοποιητικό Συνέδριο» όλων των τροτσικιστικών οργανώσεων της Ελλάδας, το οποίο «πραγματοποιήθηκε σε μια χαράδρα της Πεντέλης», τον Ιούλιο του 1946, όπως επίσης και στη δημιουργία του ενιαίου κόμματος που προέκυψε από αυτό το Συνέδριο, με την ονομασία Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΔΚΕ), τμήμα της 4ης Διεθνούς. Ο σ. Μίμης για την δράση του εξορίστηκε στη Μακρόνησο, μαζί με το άλλο ηγετικό στέλεχος του τροτσικισμού Πώργο Δαλαβάρκα. Μετά την απελευθέρωσή του ασχο-

λήθηκε με τον συνδικαλισμό, μετείχε στο Κίνημα Ελεύθερου Συνδικαλισμού (1951) και στο Δημοκρατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα (1955). Έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην ίδρυση του «Σοσιαλιστικού Συνδέσμου Νέων», το 1953, ο οποίος αποτέλεσε μια νόμιμη «μετωπική» οργάνωση. Ο σ. Λιβιεράτος μαζί με Θεοδόση Θωμαδάκη (1930-2013) θα συμμετάσχουν στην Αλγερινή επανάσταση, ως μέλη της επαναστατικής διεθνούς ομάδας που έστειλε η 4η Διεθνούς προς βοήθεια των αλγερινών επαναστατών ενάντια στον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Στην περίοδο της δικτατορίας (1967) θα αγωνιστεί μέσα από τις γραμμές των Δημοκρατικών Επιτροπών Αντίστασης (ΔΕΑ), των οποίων υπήρξε ένας από τους τρεις (οι άλλοι δυο ήταν ο Γ. Δαλαβάρκας και Γ. Βερούρης) κύριους ιδρυτές και ηγέτες τους. Ο σ. Λιβιεράτος ήταν θιασώτης των απόψεων του Μιχάλη Ράπτη (Πάμπλο) κι έτσι μετά την Μεταπολίτευση με μια μικρή ομάδα παλαιών τροτσικιστών και φιλοτροτσικιστών- ανάμεσά τους και ο Γ. Δαλαβάρκας-προσχώρησαν στο ΠΑΣΟΚ, όπου (όπως λέει και ο ίδιος) εκλέχθηκε στη Κεντρική Επιτροπή και στο Εκτελεστικό Γραφείο του. Υπήρξε υπεύθυνος της Επιτροπής Διαφώτισης (ΚΕ.ΜΕ.ΔΙΑ, Κέντρο Μελετών και Διαφωτισμού), μέσω της οποίας διαχεόταν η πρόταση της αυ-

το-οργάνωσης και των Επιτροπών Πρωτοβουλίας. Αποχώρησε από το ΠΑΣΟΚ τον Ιούλιο του 1976, μαζί με πολλές άλλες ομάδες που αποχώρησαν ή διαγράφηκαν. Στα επόμενα χρόνια ο Λιβιεράτος ασχολήθηκε με τη συγγραφή της ιστορίας του ελληνικού εργατικού κινήματος, ενώ διατέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Αρχείου Ιστορίας των Συνδικάτων της ΓΣΕΕ (ΑΡΙΣΤΟΣ/ΓΣΕΕ). Πίστευε ότι οι νέοι εργάτες, ιδιαίτερα οι πολιτικοποιημένοι, πρέπει να γνωρίζουν την ιστορία του ελληνικού και του διεθνούς εργατικού κινήματος. Ο ίδιος ήταν ένας σημαντικός «διανοούμενος της εργατικής τάξης», πράγμα που επιβεβαιώνει με το μεγάλο και σημαντικό έργο του. Μερικά από τα σημαντικά έργα του είναι: Μαύρη Αφρική, Αλγερινή Επανάσταση και τα 2 έχουν επανακυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Κουκίδα. Το τετράτομο για τη ιστορία του εργατικού κινήματος ης περιόδου 1923-1936, ίσως το σημαντικότερο έργο του. Άλλα έργα του: Τα Ιουλιανά, Παντελής Πουλιόπουλος. Ένας διανοούμενος επαναστάτης, Ο ελληνικός τροτσικισμός. Ένα χρονικό 1923-1946 και τα τρία από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη, Τα Συνέδρια της ΓΣΕΕ, Η Εργα-

τική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα (1890-1999), Το Αόρατο Εργοστάσιο της Επανάστασης (1959-1962) κ.λπ. Τέλος αξίζει να αναφερθεί η αρθρογραφία του στο Μαρξιστικό Δελτίο (εκδόσεις Εργατική Πάλη), κυρίως τα οικονομικά άρθρα του. Ο ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήρια της στη σύζυγο και συντρόφισσα της ζωής του, στους συγγενείς και φίλους του και στην μεγάλη οικογένειά του την εργατική τάξη και όλους τους καταπιεσμένους και καταφρονημένους. Η απώλεια του είναι δυσαναπλήρωτη για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα. Καλό σου ταξίδι σύντροφε.

ΟΚΔΕ 16/6/2023

28 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ

Στις 20 Ιουλίου 1995 σε ηλικία 72 ετών, ο Ερνέστ Μαντέλ έφυγε από τη ζωή. Ο Μαντέλ υπήρξε ηγετικό στέλεχος της 4ης Διεθνούς και ήταν ένας από τους σπουδαιότερους μαρξιστές θεωρητικούς και επαναστάτες του 20ού αιώνα. Με τη συνέπεια της θεωρητικής του δουλειάς αλλά και την επίμονη δράση του, αγωνίστηκε ακούραστα για την οικοδόμηση του παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος και την υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Γεννήθηκε το 1923 στη Φρανκφούρτη, όμως μετά την άνοδο των Ναζί μετακόμισε με την οικογένειά του στο Βέλγιο. Ο πατέρας του ήταν μέλος της γερμανικής οργάνωσης του Σπάρτακου (μετέπειτα Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας). Έτσι, είχε από νωρίς την ώθηση να ασχοληθεί με την πολιτική και την οργανωμένη πάλη και στα 15 του χρόνια εντάχθηκε στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της νεογέννητης τότε 4ης Διεθνούς. Αρχικά προσπαθούσε να οργανώσει τους Βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους.

Με την κατάληψη του Βελγίου από τα ναζιστικά στρατεύματα εντάχθηκε στο αντιστασιακό κίνημα και συμμετείχε στην έκδοση της πρώτης παράνομης βελγικής εφημερίδας. Με τη διεθνοιστική και αντιπολεμική δράση του, απευθυνόταν όχι μόνο στο βελγικό προλεταριάτο, αλλά και στους δυσσχετισμένους γερμανούς στρατιώτες. Έτσι, συνελήφθη τρεις φορές και τις δύο πρώτες δραπέτευσε, απευθυνόμενος με αντιστασιακή και διεθνοιστική θέρμη στα αντιφασιστικά αισθήματα των δεσμοφυλάκων του. Την τρίτη φορά, μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη

Γερμανία, όπου παρέμεινε μέχρι το τέλος του πολέμου.

Μετά τον πόλεμο ανέλαβε ρόλο στην ηγεσία του βελγικού τμήματος και υπήρξε το νεότερο μέλος της γραμματείας της 4ης Διεθνούς, μόλις στα 23 του χρόνια. Το 1950 συμμετείχε ενεργά στην υπεράσπιση της γιουγκοσλαβικής επανάστασης απέναντι στη σταλινική γραφειοκρατία. Σε όλη την επόμενη δεκαετία θα συμβάλει στην εκστρατεία υπεράσπισης των αντιποικιακών επαναστάσεων σε Αλγερία, Βιετνάμ, Κούβα κ.λπ. Μάλιστα, λόγω της φήμης του ως μαρξιστής οικονομολόγος και την πολιτική σχέση που είχε διαμορφώσει με τον Τσε Ικεβάρα (ο οποίος ήταν αναγνώστης του), προσκαλείται από τον ίδιο στην Κούβα για να συμμετέχει στη συζήτηση για τον περαιτέρω σχεδιασμό της νεοαρχειο οικονομίας του κουβανέζικου εργατικού κράτους.

Το 1960 θα παίξει ενεργό ρόλο στην οργάνωση της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο, δράση για την οποία θα διωχθεί από το βελγικό κράτος. Θα έχει επίσης, καθοριστικό ρόλο στον γαλλικό Μάη του 1968, όπου προσπάθησε να ενισχύσει την επαναστατική προοπτική του κινήματος και να δώσει τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις για τη δημιουργία και οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων της 4ης Διεθνούς.

Λόγω της ασταμάτητης επαναστατικής του δράσης στο εξωτερικό, αλλά και στην καρδιά της Ευρώπης, θα του απαγορευτεί η είσοδος σε ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.ά., καθώς βέβαια και σε ΕΣΣΔ και Κίνα, λόγω της πάλης της 4ης Διεθνούς για την πολιτική

επανάσταση ενάντια στη γραφειοκρατία σε αυτά τα γραφειοκρατικά εκφυλισμένα εργατικά κράτη.

Θα συνεχίσει τη δράση του ακόμα και μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», παρά το σοκ που προκάλεσε στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Γυρνάει σε όλο τον κόσμο, διακηρύττοντας την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης, αναλύοντας την ήδη από τότε βαθιά κρίση του καπιταλισμού και την αναπόφευκτη αναγέννηση των ταξικών αγώνων, ενάντια στην ηττοπάθεια και τη λογική του «τέλους της ιστορίας».

Το θεωρητικό του έργο είναι अपαράμιλλης σημασίας για την εξέλιξη της σκέψης και της πράξης του επαναστατικού μαρξισμού. Με το έργο του στην πολιτική οικονομία, ουσιαστικά υπερασπίζεται την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης απέναντι σε ρεύματα και «σχολές» της αριστεράς, που μεταπολεμικά έβλεπαν έναν καπιταλισμό ανίκητο, ελεύθερο από προστριβές και κρίσεις. Το 1962 ολοκλήρωσε τη Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας, όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών. Ακολουθεί η Γέννηση και Εξέλιξη των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ. Σ' αυτά θα βασιστεί το κορυφαίο έργο του Ο Ύστερος Καπιταλισμός, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης τη δεκαετία του 1970.

Ο Μαντέλ ήταν παγκοσμίως γνωστός ως οικονομολόγος, παρ' όλ' αυτά, αυτό δεν τον εμπόδισε από το να συμβάλει καθοριστικά

και σε άλλα πεδία της επιστήμης του μαρξισμού. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζει το έργο του «Για τον φασισμό», για την επαναστατική στρατηγική το «Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση», για την ιστορία, μελέτες όπως «Το Νόημα του Β' Π.Π.», ενώ σημαντικές είναι και οι επεξεργασίες του για την αστική και εργατική γραφειοκρατία, μέσα από το σπουδαίο βιβλίο του, «Χρήμα και Εξουσία».

Ο Μαντέλ αποτελεί ένα πρότυπο επαναστάτη, ένα παράδειγμα προς μίμηση, χρήσιμο σε κάθε νέο αγωνιστή. Αφιέρωσε τη ζωή του στην οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, της 4ης Διεθνούς και στη σοσιαλιστική επανάσταση. Η θεωρητική του συνέπεια και η ακούραστη δράση του αποτελούν μία ανεκτίμητη κληρονομιά για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Η επαναστατική αισιοδοξία του και η ακλόνητη πίστη του στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και στη σοσιαλιστική επανάσταση αποτελούν εφευρέματα για τους αγώνες και τις εξεγέρσεις των εργαζομένων στο σήμερα.

Τηλέμαχος Β.

Στη μνήμη του Εστέμπαν Βολκόφ, εγγονού και θεματοφύλακα της κληρονομιάς του Τρότσκι

Την 16η Ιουνίου έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 97 ετών, ο Εστέμπαν Βολκόφ - Μπρόνσταϊν, εγγονός του Λέοντα Τρότσκι. Ο Βολκόφ πέθανε στην Πόλη του Μεξικού, το τελευταίο καταφύγιο του παππού του στην εξορία, όπου διέμενε μαζί του από το 1939. Μια δεκαετία νωρίτερα, ο Στάλιν θα έβαζε μπρος το σχέδιο αφανισμού του Τρότσκι και όλης της οικογένειάς του, οποιουδήποτε στοιχείου θα μπορούσε να θυμίζει στο παγκόσμιο προλεταριάτο τον άνθρωπο που ταυτίστηκε με την Οκτωβριανή Επανάσταση και τον Κόκκινο Στρατό.

Γεννημένος στη Πάλτα της Ουκρανίας το 1926, ο Βσέβλοντ (ή Σέβα) ήταν γιος της πρώτης κόρης του Τρότσκι, Ζινάντα και του Πλάτων Ιβάνοβιτς Βολκόφ (1898-1936), Ρώσων επαναστατών. Το 1928 ο πατέρας του, μέλος της Αριστερής Αντιπολίτευσης, απελάθηκε στη Σιβηρία έως το 1931, συνελήφθη ξανά το 1935, κατά την περίοδο της μεγάλης σταλινικής τρομοκρατίας, και εξοιωνώθηκε σε γκουλάγκ το 1936. Σε ηλικία 5 ετών ο Σέβα έφυγε από τη Μόσχα, αρχικά για την Πρίγκηπο της Τουρκίας, όπου ζούσε εξόριστος ο Τρότσκι, και το 1930 μετακόμισε στο Βερολίνο μαζί με τη μητέρα του, η οποία υπέφερε από φυματίωση.

Δεδομένης της σημασίας της πάλης του γερμανικού προλεταριάτου για την παγκόσμια επανάσταση εκείνη την εποχή, ο Τρότσκι εμπιστεύτηκε στον γιο του Λέον Σεντόφ να αναλάβει την πολιτική διεύθυνση του γερμανικού τμήματος της Αντιπολίτευσης καθώς και την επιμέλεια και παράδοση στην ΕΣΣΔ του Δελτίου της Αντιπολίτευσης. Μαζί με αυτά και τη φροντίδα της ετεροθαλής αδελφής του Ζινάντα και του γιου της Σέβα. Όλα αυτά υπό τις τρομερές συνθήκες της ανόδου του ναζισμού και της εχθρότητας από τους υποστηρικτές της ηγεσίας του ΚΚ Γερμανίας.

Τον Ιανουάριο του 1933 η Ζινάντα άρρωστη από φυματίωση και μην αντέχοντας την επιστροφή της στην ΕΣΣΔ αυτοκτονεί. Ο Σέβα πέρασε ενάμιση χρόνο σε ένα οικοτροφείο στη Βιέννη και το 1934 μετακομίζει στο Παρίσι μαζί με τον θείο του Λέον Σεντόφ. Από το 1934 έως το 1938 κάτω από υπεράνθρωπες προσπάθειες ο Σεντόφ ηγείται της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης και γίνεται δεξί χέρι του Τρότσκι στον αγώνα ενάντια στις «Δίκες της Μόσχας», της υπεράσπισης της επαναστατικής κληρονομιάς της Οκτωβριανής Επανάστασης και της δημιουργίας της 4ης Διεθνούς. Ήταν τότε που έγινε στόχος των δολοφόνων των σοβιετικών μυ-

στικών υπηρεσιών. Το 1938 ο Λέον Σεντόφ έπειτα από μια οξεία κρίση σκληροειδίτιδας οδηγείται σε ιδιωτική κλινική του Παρισιού από σταλινικούς πράκτορες της NKVD που είχαν εισχωρήσει στο στενό του περιβάλλον και χάνει τη ζωή του κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες.

Με τη δολοφονία του Σεντόφ έκλεινε για τον νεαρό Σέβα, πριν καν συμπληρώσει τα 12, ένας πρώτος αιματηρός κύκλος στον οποίο είχε ήδη χάσει το μεγαλύτερο μέρος της στενής οικογένειάς του. Την κηδεμονία του αναλαμβάνει η Ζαν Μαρτάν, χήρα του Λέον Σεντόφ. Τελικά οι προσπάθειες του Τρότσκι για την εξασφάλιση της κηδεμονίας του και παροχής ασύλου θα αποδώσουν καρπούς το 1939 και τον Αύγουστο του ίδιου έτους θα εγκατασταθεί στο Μεξικό, όπου ζούσε ο παππούς του από το 1937. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας σε πολλές επιθέσεις από σταλινικούς πράκτορες εναντίον του Τρότσκι, έως την τελική δολοφονία του μεγάλου επαναστάτη στις 20 Αυγούστου 1940 από τον σταλινικό πράκτορα Ραμόν Μερκαντέρ.

Ο Βολκόφ συνέχισε να ζει στο ίδιο σπίτι στο Μεξικό με τη Ναταλία Σέντοβα, τη χήρα του παππού του ενώ για πολλά χρόνια ήταν ο τελευταίος εν ζωή μάρτυρας της

δολοφονίας του Τρότσκι. Στο Μεξικό σπούδασε χημικός μηχανικός και ήταν ένας από τους χημικούς που έφτιαξαν τα πρώτα αντισυλληπτικά χάπια. Ίδρυσε το Μουσείο Λέον Τρότσκι καθώς και το Ινστιτούτο για το Δικαίωμα του Ασύλου που διηύθυνε ακόμη πριν από μερικά χρόνια.

Σε όλη τη μακρόχρονη ζωή του υπήρξε θεματοφύλακας της κληρονομιάς του Τρότσκι, δημοσιεύοντας πολυάριθμα έργα και συλλέγοντας όσα περισσότερα αρχεία μπορούσε. Το 1990 κατάφερε να μετατρέψει το ιστορικό σπίτι του Κογιουακάν σε Μουσείο Λέον Τρότσκι με στόχο να κρατήσει ζωντανό το σύμβολο μιας ολόκληρης επαναστατικής εποχής, μιας ηρωικής περιόδου, γεμάτης ιστορικά γεγονότα που σημάδεψαν (και συνεχίζουν να επηρεάζουν) τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων.

Το 2019 στα 95 του χρόνια ο Εστέμπαν μαζί με το μεξικάνικο και αργεντινικό παράρτημα του «Κέντρου Σπουδών, Ερευνών και Εκδόσεων Λέον Τρότσκι» (CEIP - LT) ξεκίνησαν μια διεθνή καμπάνια συλλογής υπογραφών ενάντια στη συκοφαντική τηλεοπτική σειρά «Τρότσκι», στην οποία συμμετείχε ενεργά και η ΟΚΔΕ στην Ελλάδα, πετυχαίνοντας με την παρέμβαση της να αποτραπεί η προβολή της από την ΕΡΤ.

Αν και δεν είχε ενταχθεί ποτέ σε καμία τροτσκιστική οργάνωση, ο Βολκόφ είχε δηλώσει για την 76η επέτειο του θανάτου του Τρότσκι «Οι τροτσκιστές κουβαλούν μέσα τους ένα μόριο της μελλοντικής ανθρωπότητας».

Η ΟΚΔΕ αποτίει φόρο τιμής στον Βσέβλοντ Εστέμπαν (Σέβα) Βολκόφ, που με τη ζωή και το έργο του κατάφερε να διαφυλάξει τη μνήμη του μεγάλου Ρώσου επαναστάτη και δεν έπαψε ποτέ να διεξάγει έναν απαραίτητο αγώνα ενάντια στη συκοφαντία του Τρότσκι, από όπου κι αν προερχόταν. Την παρακαταθήκη αυτή οφείλουμε να διαφυλάξουμε κι εμείς, οι επαναστάτες μαρξιστές-τροτσκιστές και όσοι αγωνιζόμαστε για το όραμα του κομμουνισμού και μιας σοσιαλιστικής δημοκρατίας των εργαζομένων. Μέσα από τους αγώνες μας, ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα αλλά και ενάντια σε κάθε σταλινικό απολίθωμα της εποχής μας.

Ιούλιος 1974: Η αρχή της Μεταπολίτευσης

Η επιβολή της χούντας...

Μετά το 1949, στη «χρυσή εικοσαετία» του ελληνικού καπιταλισμού, η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές επεδίωκαν να συντηρήσουν ό,τι κέρδισαν με τη νίκη τους στον εμφύλιο: το αυταρχικό, αντικομμουνιστικό καθεστώς, όπου στην «τριάδα» των κέντρων εξουσίας δέσποζε –μαζί με το παλάτι και την αστική τάξη– ο στρατός. Οι εργαζόμενες και φτωχές λαϊκές μάζες δεν είχαν ωφεληθεί σχεδόν καθόλου από τη μεγάλη οικονομική ανάπτυξη: η ανάγκη να βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδο τους και να απολαύσουν βασικές δημοκρατικές ελευθερίες, ξεπερνούσε κατά πολύ τις διαθέσιμες της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών. Η ήττα της Δεξιάς στις εκλογές του 1963, η έντονη αμφισβήτηση του παλατιού (Ιουλιανά 1965) έδειξαν τη φθορά του μετεμφυλιακού καθεστώτος και ότι η Ένωση Κέντρου αδυνατούσε να διαχειριστεί τη νέα, ορμητική άνοδο του κινήματος. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αποφάσισε να δώσει το πράσινο φως για το απριλιανό πραξικόπημα, ώστε να διατηρήσει την «σταθερότητα» του ελληνικού καπιταλισμού (βασικού συμμάχου του ενάντια στην ΕΣΣΔ και τα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη) και να προωθήσει τα αντεπαναστατικά σχέδιά του στη Μ. Ανατολή.

... και η πτώση της

Η «φιλελευθεροποίηση» της χούντας τσακίστηκε από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1973. Η κρίση στο εσωτερικό της γιγαντώθηκε. Η κλίκα Ιωαννίδη προχώρησε στον παραμερισμό του Παπαδόπουλου. Αυτή η ομάδα ήταν σε μεγάλο βαθμό αυτονομημένη (είχε τη στήριξη των ΗΠΑ, ώστε να επιβάλλουν τη λύση τους στην Κύπρο) και θα ερχόταν σύντομα αντιμέτωπη με την απομόνωση από την αστική τάξη και τη μεγάλη ήττα (ή και προδοσία) στην Κύπρο. Κάτω από αυτό το βάρος, το καθεστώς δεν είχε πια τίποτα να το κρατάει. Η αστική τάξη και οι βασικές μερίδες του στρατού μεταστράφηκαν υπέρ της επαναφοράς σε πολιτική διακυβέρνηση. Στις 24 Ιουλίου 1974, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής επέστρεψε εσπευσμένα από το Παρίσι (όπου έμενε «αυτοεξόριστος» και ενεργούσε παρασκηνακά στη διάρκεια της χούντας), ορκίστηκε πρωθυπουργός και σχημάτισε κυβέρνηση «εθνικής ενότητας».

«Ομαλή μετάβαση στη δημοκρατία»

Η πτώση της δικτατορίας ήταν ένας σπασμός, που χτύπησε ανεπανόρθωτα τον ρόλο του στρατού. Το παλάτι είχε προ πολλού χάσει κάθε λαϊκή νομιμοποίηση. Η αστική τάξη διέθετε εκείνη την στιγμή ελάχιστες οργανωμένες δυνάμεις (έξω από τον κρατικό μηχανισμό) και ο παλιός πολιτικός κόσμος έφερε το στίγμα της ευθύνης για την επιβολή της χούντας. Ήταν απαραίτητο η αστική τάξη να φτιάξει μια «γέφυρα» προς μια σταθερή διακυβέρνηση, για να αντιμετωπίσει τη ριζοσπαστικοποίηση που είχε απελευθερώσει η Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Έπρεπε ακόμα να αντικαταστήσει τον αντικομμουνισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία. Γι' αυτό αναγκάστηκε να ικανοποιήσει απαιτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας, που άλλωστε είχαν στην ουσία επιβληθεί από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Η βασιλεία καταργήθηκε με δημοψήφισμα. Νομιμοποιήθηκε το ΚΚΕ (από το 1968 ήταν διασπασμένο σε ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού) και οι κομμουνιστικές οργανώσεις. Ο στρατός αναγκάστηκε να περιοριστεί στους στρατώνες – μια τεράστια αλ-

λαγή σε σύγκριση με όλη την προηγούμενη πολιτική ιστορία της χώρας (ως και σήμερα δεν επεμβαίνει άμεσα στις πολιτικές εξελίξεις).

Με τις πρώτες εκλογές, που ορίστηκαν από τον Καραμανλή το 1974, η αστική τάξη επεδίωκε τη νομιμοποίηση της «ομαλής μετάβασης στη δημοκρατία», την οικοδόμηση νέων μηχανισμών ενσωμάτωσης, ελέγχου των αγώνων, διαχείρισης της οικονομικής κρίσης (είχε εκδηλωθεί από το 1973). Παρά τη ριζοσπαστικοποίηση που είχε απελευθερωθεί από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και την αποστροφή για τον Καραμανλή, από την πλευρά των μαζών δεν υπήρχε αξιόπιστη εναλλακτική. Σε αυτό έπαιξε κρίσιμο ρόλο η προδοτική πολιτική των ρεφορμιστών του ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. Με στόχο να ενσωματωθούν στο νέο καθεστώς, υποτάχτηκαν απόλυτα στο «ήπιο κλίμα» με το σύνθημα «Καραμανλής ή τανκς». Έτσι βοήθησαν ουσιαστικά στην αποδοχή και επιβολή του Καραμανλή σχεδόν «από το πουθενά» (ήταν βέβαια ο άνθρωπος των αμερικάνων ιμπεριαλιστών) και στην άνοδο στην εξουσία της Νέας Δημοκρατίας, όπως αυτός ονόμασε το νεοϊδρυμένο κόμμα του.

Το πολιτικό σκηνικό

Ο Καραμανλής αποδείχτηκε ενεργέτης και ηγέτης της αστικής τάξης. Στο πρόγραμμα της «ομαλής μετάβασης» συσπείρωσε όλες τις αστικές δυνάμεις αλλά και τους ρεφορμιστές: κανείς τους δεν έλεγε οτιδήποτε ουσιαστικά διαφορετικό.

➤➤➤ Με θεμέλιο την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, οι ριζοσπαστικοί ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες ιδιαίτερα της πρώτης περιόδου Μεταπολίτευσης «έκοψαν τα πόδια» του ελληνικού καπιταλισμού, επιβάλλοντας ένα σύνολο κοινωνικών και πολιτικών κατακτήσεων, στάνταρτ ζωής και δημοκρατικών ελευθεριών σε βαθμό πρωτόγνωρο στην πολιτική ιστορία της χώρας μας.

Ταυτόχρονα, όμως, η ταύτιση της Δεξιάς με τα δεινά της μετεμφυλιακής περιόδου επέβαλλε μια προσπάθεια ανανέωσης (μέσα σε κάποια όρια) και διεύρυνσης του εκλογικού ακροατηρίου της ΝΔ. Έτσι προέκυψε το αμάλγαμα του λεγόμενου «ριζοσπαστικού φιλελευθερισμού», που συμπληρώθηκε από τον «ευρωπαϊσμό» (είσοδος στην ΕΟΚ). Τα επόμενα χρόνια φάνηκαν τα όρια και τα αδιέξοδα αυτής της προσαρμογής. Όσο η ΝΔ πλαισιώνει το λεγόμενο «κέντρο», τόσο έχανε παραδοσιακούς συντηρητικούς ή ακροδεξιούς οπαδούς – όσο αποκάλυπτε τον αυταρχικό της πυρήνα, τόσο λέρωνε το δημοκρατικό προσώπιό της. Η πίεση του εργατικού κινήματος και γενικότερα της ελληνικής κοινωνίας για βαθιά ανανέωση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ξεπερνούσε κατά πολύ την καραμανλική ΝΔ. Άλλωστε και η «αποχουντοποίηση» υπήρξε προσεκτικά ελεγχόμενη (π.χ. με τον χαρακτηρισμό της δικτατορίας ως «στιγμαίο έγκλημα»), αφήνοντας άθιχτο τον πυρήνα του κρατικού μηχανισμού και ιδιαίτερα τα σώματα καταστολής.

Τον χώρο κάλυψε το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου. Καταγόμενο από την «αριστερή» πτέρυγα της Ένωσης Κέντρου, σχηματίστηκε ως ριζοσπαστικό «κίνημα». Ήταν ένα ιδιόμορφο αστικό κόμμα (διέφερε ουσιαστικά από την παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία), που κέρδισε μεγάλα κομ-

μάτια των μαζών, γιατί: α) Διαχωρίστηκε τόσο από τα παλιά αστικά κόμματα και τις ευθύνες τους για την επιβολή της δικτατορίας όσο και από το σταλινικό ΚΚΕ, που έφερε το βάρος ηττών και προδοσιών. β) Αξιοποίησε την διεθνή κρίση του σταλινισμού (και τη διάσπαση του ΚΚΕ), που ενίσχυσε πολλά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα στην Ευρώπη. γ) Υιοθέτησε μια ρητορική «αντίστασης» στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, υπεράσπισης της «εθνικής ανεξαρτησίας» και «λαϊκής κυριαρχίας». δ) Υιοθέτησε σκληρή εθνικιστική στάση ενάντια στον τούρκικο καπιταλισμό. Όλες αυτές οι μάσκες του ΠΑΣΟΚ θα έφευγαν αφού ανέβηκε στην εξουσία το 1981 και εξελίχτηκε για σχεδόν 30 χρόνια στην κύρια κυβερνητική αστική δύναμη.

Ο «δικομματισμός» ΝΔ-ΠΑΣΟΚ λει-

γραφειοκρατία. Χρησιμοποιούσε ριζοσπαστικές, αμεσοδημοκρατικές μορφές οργάνωσης και πάλης, ενώ επηρεαζόταν έντονα από την άκρα αριστερά. Αποκορυφώθηκε στη σύγκρουση με τον αντεργατικό νόμο 330 το 1976. Η ήττα που επιβλήθηκε στο εργοστασιακό κίνημα, η καταστολή του μετώπου αγωνιστών (ως και δολοφονίες) επέτρεψε την ολοκλήρωση της «ομαλοποίησης» και, αργότερα, τον έλεγχο του συνδικαλιστικού κινήματος από το ΠΑΣΟΚ και την άνοδο του στην εξουσία. Ωστόσο, το αποτύπωμά του ήταν βαθύ και σε αυτό οφείλονται πάρα πολλές μετέπειτα κατακτήσεις των εργαζομένων.

Η άκρα αριστερά, που είχε πρωτοστατήσει στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου, ήταν ο μόνος χώρος που συγκρούστηκε με την «ομαλοποίηση». Παρά τον κατακερματισμό και τις πολιτικές αδυναμίες της, αντιστάθηκε στην καταστολή, στις επιθέσεις αστών και ρεφορμιστών, δεν συμβιβάστηκε, δεν λερώθηκε από την ταξική συνεργασία. Αυτός ο αγώνας είναι μια μεγάλη παρακαταθήκη: κατάφερε να πλάσει μια νέα πρωτοπορία, να αποκτήσει ρίζες στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα και ακόμα να πρωταγωνιστήσει σε αγώνες, στη δημιουργία πολιτικών γεγονότων, υπερφαλαγγίζοντας επανειλημμένα τους ρεφορμιστές στην πράξη.

Με θεμέλιο την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, οι ριζοσπαστικοί ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες ιδιαίτερα της πρώτης περιόδου Μεταπολίτευσης (χαρακτηριστική είναι π.χ. και η ανατροπή του ν. 815 από το φοιτητικό κίνημα, που άνοιξε τον δρόμο για να φύγει η κυβέρνηση της ΝΔ) «έκοψαν τα πόδια» του ελληνικού καπιταλισμού, επιβάλλοντας παρά την αρχή της σοβαρής οικονομικής κρίσης ένα σύνολο κοινωνικών και πολιτικών κατακτήσεων, στάνταρτ ζωής και δημοκρατικών ελευθεριών – μιας κοινωνίας πιο ισότιμης, ανεκτικής και ελεύθερης, που μπόρεσαν να απολαύσουν εργαζόμενοι και νέοι τα χρόνια μετά το 1974 σε βαθμό πρωτόγνωρο στην πολιτική ιστορία της χώρας μας. Όλα αυτά πλέον σαφώνονται με ταχύτητα από την καπιταλιστική κρίση και τους ακραίους νεοφιλελεύθερους. Γι' αυτό η κεντροακροδεξιά κυβέρνηση Μητσοτάκη και όλα τα αστικά επιτελεία, μαζί με την «σταθερότητα» προπαγανδίζουν και το «τέλος της μεταπολίτευσης» – θέλουν να μας πω- γυρίσουν δεκαετίες. Τώρα που οι «εύκολες λύσεις» των δήθεν «προοδευτικών» έχουν καταρρεύσει, ας μην περιμένουμε νέους «σωτήρες». Η ιστορία των ταξικών αγώνων της Μεταπολίτευσης δείχνει ότι η μόνη λύση, ο μόνος δρόμος είναι η σοσιαλιστική εναλλακτική και η οικοδόμηση μιας δυνατής επαναστατικής αριστεράς.

Ταξικοί αγώνες και άκρα αριστερά

Αιχμή του δόρατος του κινήματος ήταν η εργατική ριζοσπαστικοποίηση και ιδιαίτερα το κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού, που επίσης πολεμήθηκε λυσσασμένα, ιδιαίτερα από το ΚΚΕ. Βασίζονταν σε μια νέα, πλατιά εργατική πρωτοπορία, που ήταν απαγκιστρωμένη από την σταλινική